

Юрко Покальчук

ЗАБОРОНЕНІ ІГРИ

Повість

Ми завжди прагнемо дістатись
забороненого і бажаємо недозволеного.
Овідій. «Мистецтво кохання»

Травнева ніч виливалась на землю, зараз яскраво-чорна із сліпучими чистими зорями – ні хмаринки на небі. Ніби розпечений, майже червоний місяць і зоря при нім – палахкуча, нестримно яскрава, манлива і виклична, химерно привидна вабила до себе велика яскрава Венера – зірка кохання, символ любові і пристрасті, земної і неземної пристрасті, любові потойбічної і незнаної, простої і неймовірної, таїна таїн, планета любові.

Хлопчик ішов крізь ніч, дивлячись тільки на зорю. Він йшов твердо і впевнено, набираючи швидкості, незабаром він вже майже біг, аж поки не дістався околиці лісу чи запушеного саду. Тут він став між дерев і, не відриваючи погляду від зорі, почав роздягатись догола, недбало скидаючи одержу під першим деревом.

І враз щось змінилось на небі, заспівали півні, і малий, стрепенувшись, розпростав плечі, аж кістки захрустіли у всьому тілі, і звук від цього був дивний і жакний, якби почув його хтось сторонній, нібивсе в тілі хлопчика ламалось всередині, а потім, щойно опівночі, далеко в селі заспівали півні. Малий зігнувся і стрімголов помчав далі у хащі дерев.

Я прокинувся з відчуттям тривоги і якогось незакінченого дійства. Так, ніби я провалив якийсь матеріал, який повинен був здавати в номер, або ж навпаки, мені накинули таку тему, яка мені цікава, але я не дуже впевнений, що її добре напишу. Однак це був лише стан, бо насправді такий настрій пояснювався сном, який запам'ятався мені надзвичайно різко. Я пам'ятав усе в деталях, так, ніби це був фільм, в якому я був водночас глядачем і учасником.

Великий густий запушений сад, незграбно зарослий кущами малини, винограду і будяків. Я стою біля високої лапатої ялини і дивлюся у величезне кругле дзеркало, схоже на велетенську телевізійну тарілку. Але я себе не бачу, я знаю, що це дзеркало, але в ньому, в глибині його, у воронці, виступають якісь букви – то схоже на латинське W, то на наше В, то на О, то на U і ще на якісь інші літери. Я намагаюсь прочитати слово, яке з них можна скласти, але марно. Дзеркало не викликає в мене ні подиву, ні страху. Я, типу, з ним як би знайомий і тут все в порядку. І раптом із дзеркала виходить до мене величезний собацюра. Тут я трохи лякаюсь, але більше дивуюсь його розмірам. Навіть скоріше я подивляю його розміри, бо з дитинства люблю великих псів.

Все життя пам'ятаю великого німецького вівчара Марса, який народився у нас в хаті і, проживши сімнадцять років, помер від старості. Я тужив за ним, як за рідною людиною. Це був мій друг.

Пес підходить ближче, і тут я розумію, що це не пес, а вовк, і що він дивиться на мене, не звертаючи уваги на дзеркало, більше того, він,

як це він вийшов із дзеркала, з тієї власне воронки, я не розумію, але мене то мало займає.

Я люблю псів, і вовків теж, але бажано все ж на відстані. А ця курва йде до мене, і я не можу поворухнутись, і не від страху, а просто я ціпенію.

Врешті я ж таки сплю і тут не поворушишся сильно, але уві сні я дивлюсь на вовка і намагаюсь дивитись йому просто в очі. Він дивиться на мене, і щось проходить всередину мене таке, яке я в змозі осмислити, тільки я теж раптом почуваю себе трохи вовком, і ми дивимось одне одному в очі, і це триває довго і глибоко, я ніби провалююсь в його жовті зіниці, і я раптом не тільки не боюсь його, він мені починає подобатись, мені хочеться його погладити. І тут я прокидаюсь.

Курва, сьогодні понеділок, у нас в газеті ранішня планерка, і я вже запізнююсь. Я миттєво вдягаюсь, вже за виробленою в таких ситуаціях звичкою, мішаю розчинну каву з охолодженою водою, вкидаю то в себе, аби прийти до тями і вилітаю з хати, встигаю на маршрутку, яка саме під'їхала, і вже в маршрутці починаю прокручувати в собі той сон, і це почуття тривога і незакінченості не полишає мене довго.

Але той вовк мені сподобався.

16 березня 1998 року, «Луцький замок»

«Вчителька вагітна знову від свого 14-літнього коханця, їй загрожує тюремне ув'язнення.

З'ясувалося, що колишня вчителька, я каза – вагітніла і народила дитину від свого 14-літнього коханця, відбувши місяць в СІЗО за розбещення неповнолітнього, дістала умовний строк – два роки з умовою не зустрічатися більше зі своїм колишнім учнем, якого вона звабила на сексуальну близькість. Але не пройшло і місяця, як її піймали на гарячому разом із хлопцем, з яким їй заборонено було бачитися, і умови, за яких вони були спіймані, свідчили про незаперечну інтимну близькість. Вона була заарештована і отримала три з половиною року ув'язнення за порушення умов умовного покарання і за повторне розбещення неповнолітнього. З'ясувалося однак, що...

В розмові нашого кореспондента з неповнолітнім батьком при слідстві, хлопець, ім'я якого ми не називаємо, заявив, що вагітність була ними обома запланована, аби зберегти їхній зв'язок назавжди, і при цьому показав обручку, яку назвав обручальною і повідомив, що така є і в його старшої коханої, і що він любив, любить і буде любити її до кінця свого життя.

«Вона – мати моїх дітей! – заявив він, – і цим все сказано».

Що буде насправді – далі невідомо, оскільки юний Ромео має неповні п'ятнадцять років, але на сьогодні юний батько глибоко впевнений, що вони після його повноліття житимуть разом.

Юний батько, циганського походження, був її учнем у школі, виявляв неабиякі здібності до малювання і музики, брав участь у шкільному театрі, яким керувала вчителька.

Враження від нього однак дивне. Як підкреслює наш кореспондент, хлопець на загал виглядає набагато дорослішим за себе і, схоже, що знає щось, чого ми не знаємо. Погляд його спрямований ніби всередину себе, але коли він дивиться просто вам в очі, то стає моторошно. Цей підліток справді дивний і незвичайний.

Вона знову вагітна, вже майже два місяці, і хоче зберегти дитину за будь-яких умов. Вона сказала, що щаслива мати від нього ще одну дитину і що це послано їй Богом».

Коли я прочитав цю замітку в газеті, вона просто прибила мене неприкритою абсурдністю буття. Історія – мамо ховайся – просто зашибись! Отакий гівнюк малий, мало того, що трахав дорослу тітку, ще й дітей їй настругав! Ну треба ж!

Але бляха-муха, чому ця жінка могла піти на такий зв'язок, і що її так сильно зв'язало з цим пацаном, який став батьком її дітей! Щось тут було не так, щось мене заінтригувало так, що мені захотілося з'ясувати, що ж було далі у всій цій історії, і що сталося насправді, і чому сталося власне так? Власне це мене й доставало – чому?

Вован (таке поганяло в нього лишилось ще зі шкільної лави), а в публічному світі Володя Швидкий, мій колега і напарник по відділу у нашій славній газеті «ВВ», так ми круто називали наші «Волинські відомості», знаючи, що я вже зацікавлений цією темою, порадив мені пошукати матеріали на таку тему в Інтернеті.

Я поставив на пошук в інтернеті про жінок, які зваблюють неповнолітніх хлопців, і, на своє диво, виявив кілька десятків таких історій. І це лиш тих випадків, коли за тих чи інших умов, історія стала явною, і жінку притягали до кримінальної відповідальності.

Mother-son sex: California woman again pregnant by teenage foster son.

Mother-son sex: Mother marries teenage foster son.

Woman charged with unlawful sexual contact with 14-year-old boy at church.

Young boy sex: woman accused of having sex with two young boys.

Sixth-grade teacher faces seven years for sex with boy.

Sixth-grade teacher sentenced for sex with boy.

Teacher pregnant again, apparently by her 14-year-old lover.

Woman pleads guilty to having sex with boy.

Woman sentenced for corruption of minor.

Pupil charged with teacher rape.

Woman charged with raping boy for five years. Young boy sex: Woman charged with raping boy. Coach pregnant in sex case-Teacher-Student Sex: Woman charged with raping teen. Woman allegedly had affair with student. Woman sentenced to life in prison for sex with her son. Woman accused of having sex with boy

N. Carolina stepmom sentenced, gives birth to child fathered by stepson. 14.

Woman sentenced for sex with boy.

Woman allegedly had affair with student.

Woman sentenced for engaging in sexual intercourse with boy of 13.

Ex-teacher leaving to await appeal.

Woman alleges rape, but is found guilty of sex with boy of fifteen- Pregnant grandmother held on teen sex charges. Female teachers accused of having sex with students. Woman sentenced for sexually assaulting nephew. Woman jailed for sex with boy. Woman jailed for sex with boy – part 2

22-year-old woman allegedly having sex with 16 and 17 year old students.

Woman sentenced in sex-abuse case.

Teen sex: Wife caught in act with teen boy.

28-year-old Michigan woman and 13-year-old boy claim they love each other and want to marry.

Woman admits having sex with teen boy. Woman charged again in sex case—Woman accuses boy of rape, but gets 9 years for child molestation—Woman reports rape to police, but is then charged in rape of boy. 12.

Prosecutors say teacher seduced teenage boys. Mother of five charged in teen sex case—Woman charged with rape of her 13 year old brother. Woman sentenced to probation for sex with student.

Розуміючи, що англійською мовою слово «студент» означає «учень», тобто той, хто вчиться, я побачив, що багато з цих жінок були вчительками або наглядали за дітьми. Що ж воно таке? Чому? — знову задавав я собі питання.

Після деяких пошуків відповіді я натрапив на біографію славетного індійця Ганді, який завжди у мене викликав подив своєю діяльністю. Я про нього знав мало, але пам'ятаю, що він їздив усюди із козою, молоко тільки якої і пив, і що організував на цілий світ знамените «непротиставлення злу насильством», і за це якийсь поц його убив. І ще того Ганді любив Толстой і теж проповідував те саме.

Це теж мені Вован підсунув, хіхікаючи, ідо, може, твій герой колись буде Ганді, — і коли той Вован все встигає читати. Він каже, правда, що йому хтось сказав, а він не полінився і взяв у того чувака на день книжку. Я з того всього виписав собі цитату.

«Мої батьки одружили мене, коли мені було дванадцять років. Моїй дружині було стільки ж, це були давні родові зв'язки двох заможних шляхетних родин, і так велося здавна. Вік на той час мав умовне значення, у південних народів зрілість значно раніша, отож я своєї нареченої до одруження не бачив, вона мене теж, і ми сиділи на церемонії одруження перелякані обоє в смерть і не знали, як себе поводити, і не сміли дивитись одне на одне.

Але то швидко минуло, коли ми дісталися подружнього ложа і врешті навчилися таїн подружнього життя. Можу сказати, що упродовж ближчих кількох років я ні про що більше не міг думати, як лиш про свою дружину і мчав зі школи додому, бо там було оте все. І якби не моє почуття обов'язку, а я мав його по відношенню до родини і до навчання в школі, то я міг довести себе просто до смерті або до якоїсь іншої справжньої біди незупинними заняттям тілесними пестощами. А потім той шал минув, і десь у віці сімнадцяти років я вже ставився до тілесних забав спокійно і розсудливо і весь віддавався навчанню і пошукам духовним. Важко зараз сказати, що було правильно, а що ні, але так було зі мною. І може заспокоєння сексуальних інстинктів в ранньому віці дало мені можливість розсудливо і тверезо дивитись на світ у зрілому».

Ні фіга собі, Ганді, думав я, натрапився по самі вуха в такому віці, коли про це лиш починають мріяти, а потім філософію розвів.

І то все було уможливлене і офіційно прийняте?

Але ж то Індія!

Так, але цигани — вихідці з Індії.

То що? Всім циганам можна чи треба трахатися в тринадцять-чотирнадцять років і плодити дітей дорослим жінкам? Я плутався у всіх цих думках, матюкався, нащо я в це все вгруз, і намагався забути всю цю маячню. Було поза тим багато й інших поточних справ і просто звичайна робота в газеті, коли треба було писати про якісь фестивалі і музичні вистави, і про реставрацію собору, і про все на світі.

Але ця тема не полишала мене, і в мене з'являлося чимдалі більше відчуття, що я повинен якось розплутати цю справу, і якась моя невелика

роль мені тут теж відведена, і невідомо, що справді веде мене шляхами цього неймовірного кохання – чи то журналістський пошук, чи то приватний інтерес, чи то щось більше, чого я не знаю. Але є щось у всьому цьому таке, що насправді страшить мене всередині і навіть, сказати б, трохи жахає.

Мені знову почали снитися дивні сни. Часто снівся повний місяць, ніч і яскраве зоряне небо. Якесь село, цілковита тиша, знову сад, лише десь завив вовк і залаляли у селі на його виття пси.

Але я вже чекаю вовка, який з'являється до мене із дзеркала, яке теж виникає раптом. Бо спочатку отой темний запущений густий сад, я стою біля ялини, потім з'являється дзеркало-тарілка, а потім з нього виходить вовк.

Я вже не боюсь його, ми з ним ніби приятелі, сказати б, спільники у наших справах із дзеркалом.

Я ще не знаю, що і чому, але я знову вдивляюсь у вовчі очі, знову почуваю себе трохи вовком, провалюючись в його зіниці, і коли отямлюсь, він стоїть біля мене, і я впевнено простягаю руку і глажу його по голові, і мені надзвичайно приємно, і легко, і тут я прокидаюсь.

Відчуття тривоги вже немає, є лиш жаль за приємною останньою хвилиною. Мені вже хочеться знову заснути і знати, що буде далі.

Я мав ще інший сон кілька разів і прокидався, бо мені здавалося, що я йду понічним селом серед зоряного темно-синього неба просто повного місяця і серед цієї тиші раптом чую вовче виття, яке мене зовсім не жахає, я прислухаюсь до нього і відчуваю в ньому не загрозу, а якесь жалібне скигління, ніби це виття побитого пса, або загубленого в лісі дитинчати чи щеняка, чи... Я вже знаю, що це мій вовк, але не можу його знайти.

А в міжчасі я почав займатися дивною історією найхімернішого, яке тільки можна собі уявити, кохання, яку вирішив дослідити сам і потім написати щось поважне, проникнувши у психологію обох коханців.

Я щодня лазив по інтернетівських сайтах, шукаючи різні психологічні роздуми щодо тематики, в яку випадково заліз.

Коментарі до тих різних американських історій були часто схожі на мої. Одні кричали, що така жінка – хижак, і її треба на електричний стілець.

А інші (це все на інтернетівських чатах) вигукували – от би мені таку вчительку в такому віці! Який би я був щасливий! Адже всі пацани тільки й дрючуть у тринадцять-чотирнадцять, і чекають такої нагоди, мріють про таке! Або – за що її садити – в тринадцять років – один дорослий і в нього все о'кей, а другий – дитина і йому треба ще чекати і чекати. Все залежить від людини. Цей хотів, зміг, значить раніше був дорослий...

Пацана не може баба згвалтувати – він цього хотів і мав від цього крутий кайф, а тих бідних баб садять судді – або педераста, або цілковиті імпотенти. Бо їм доля свого часу нічого не дала!

Ну, Америка, Америка! То їх справи! А що ж тут у нас в Луцьку! Яка, в сраці, Америка, коли ми її в телевізорі і то не дуже бачимо.

А тут наша вчителька вагітна від пацана...

Щось тут не так просто з ним. Хоч і циган, але не індієць, він не Ганді і їй не дванадцять років, і та баба, до речі, одружена, і в неї дитина, і вона...

Я прихожу в редакцію нашого «ВВ» трохи не в настрої, бо зранку, як каже один мій приятель, жити хотілося мінімально. Оце холостяцьке життя почало мене вже зайобувати, хоч після розлучення воно здалося мені

райським, особливо, коли після великих боїв і ускладнень я таки надбав собі невеличку квартиру і якимось угомонився.

Ні, неправильно, не угомонився, а навпаки, почув себе вперше в житті вільним, бо міг з кимось потрахатись стільки, скільки хотів, або нікого не бачити, або піти куди хочу і так далі.

Але жінки це справді інопланетяни і в голові в них інше, і ніколи не знаєш, що і яке.

Переспши з нею кілька разів, і вона вже починає качати права, і думати про тебе як про майбутнього чоловіка. Тридцять два, розведений, дітей нема, треба вже якимось думати про майбутнє, а тут ще й квартира є, ну просто піздец, хоч не трахайся ні з ким, все норовлять тебе вловити.

А Вован зустрічає мене схидною посмішкою.

— Ну як справи?

Нормально, кажу, і думаю, невже він, курва, не бачить, що я не в настрої і хочу, щоб він відстав від мене.

А він:

— Та не дмися, як миша на крупу, в мене для тебе анекдот свіжий є!

— Ну, — кажу я без всякого захоплення.

Вован — високий, худорлявий, трохи схожий

на Шона Пенна, як каже мій брат Женька, крутий неформал, бо у свої двадцять вісім і далі носить довге волосся, джинси, кросівки і ті шорти. При цьому він одружений і має доньку, яка вже ось-ось до школи піде. Але бачите, неформал. Не знаю, це добре чи погано? Але Женьці він подобається.

Я вдягаюсь більш менш так само, лише стрижуся коротко, але Женька ще блядський тінейджер, з тих які вважають, що треба всіх старших вчити жити, бо вони ні хера не розуміють, і він каже — от Вован крутий, а ти — ні. Ти просто так. Я врешті ніколи не хотів бути, як хтось, тому мені пофіг, але трохи така сегрегація дістає. Особливо від свого молодшого брата. Коли тебе малоліток отак, ніби між іншим, але доволі нещадно таки опускає, це не тільки мене, а й кожного заїбе.

Вован весело усміхається.

— Слухай! Приходить зі школи додому учень восьмого класу. Батьків нема вдома, а вони, типу, круті нові українці. А в щоденнику у пацана велика двійка, червона, як сором.

Він дивиться на щоденник, потім дістає мобільний телефон, набирає номер.

Приємний глибокий жіночий голос говорить:

— Секс по телефону, слухаю вас? Пацан мрячно питає:

— А училки є у вас?

От падло, подумав я. Та врешті в сраці я мав усю що історію. Доведу до кінця, напишу крутий репортаж, зароблю свої бабки і забуду всю цю пизцувату трахомудрію з цими педофільними тьотками і малолітніми йобарями. Куди я вліз, і на хріна воно мені!

Мало того, що вчора всі сучки як зговорились — та хвора, та зайнята, до тієї родичі приїхали, та йдуть ви всі до йобаної мами. Я ото так подумав і меланхолійно набухався вчора сам з собою, компанія була неговірка і приємна, але трохи мрячна, отож і настрої сьогодні такий, а тут Вован зі своїми підйобками.

Отоді поночі я раптом зрозумів, що мені бракує простого і звичайного почуття. Не сексуального задоволення, а простого і звичайного почуття закоханості в когось чи у щось. А ще простіше простого — я раптом побачив свою власну істину, голу і дурну, як пень. Виявилось, ідо я просто хочу, щоби біля мене на ліжку вранці лежав хтось, кого я люблю не

тільки в момент пристрасті, а просто так, навіть не їбались, просто, щоби був, щоби був поруч або хоч десь поряд, або навіть десь на кухні... Тут я сам із собою забалакався, то все ж де – на кухні чи на ліжку – питаю себе сам. І чесно кажу – коли прокинувся, щоби поряд простий доторк іншого тіла доставляв мені приємність.

Колись так було, колись, коли я закохався в свою колишню дружину, так, я пригадую, як лишив її в квартирі, яку тоді винаймав, після першої з нею ночі, і поїхав на роботу, а вона відсипалась там, і я почував її цілий день, і цілий день хотів до неї, не можу сказати, що хотів її тільки фізично, хотів її по-всяко-му, але над усе, просто як її, щоб вона була тут.

І я певний час був щасливий, коли вона була вранці біля мене, і я вночі засинав у м'ясному розніженні, здавалось розминався в ній, з нею, ми зливались тілами в одне ціле, з нею я зникав, ставав іншим, не собою, не я, неіснування, небуття. Знею – це одне слово, ці звуки не розчіпляються, – знею, знею, знею...

А потім все почало руйнуватись, як замки на піску. З нічого раптом виникали проблеми, з нізвідки піднімались вулкани нерозуміння, негарздів, неприйняття, і одного разу вона сказала – я більше не можу, і я розумів, що вона не може, і я не міг теж, і вона пішла, і так минуло п'ять років, і тепер я тужу не за нею, а за тим відчуттям і почуттям, якого по тому ні з ким так не мав, тепер я прагну того, що не вмів поцінувати, коли воно народилося, але тепер я інший, і я не маю, не можу, не вмю...

І може, тому я захопився цією безумною, шаленою, нереальною, неймовірною історією позасвітнього кохання, незглибної пристрасті, шаленого сексу, який потряс суспільство і вивільнив глибокі води сумнівів у всіх верствах нашого засраного світу, який так жорстоко засудив їх, бо злякався того, чого не можна, бо ніззя, бо не можна, бо ніззя...

А насправді довкілля наше злякалося істини, на яку раптом доля показала суворим пальцем – бува й таке! А таке – руйнує систему, укладені цінності, устоений тип життя, революція, бунт, вулкан, гейзер, таку вашу мать!!! Гейзер-шмейзер, а тюрма

попереду!

Але кохання не має кордонів, і любов, як океан, і як полум'я – це стихія. Коли любиш, тебе піднесе у небо, або зімне і кине на дно провалля, спалить і зігріє, вивисить над світом і знищить у тартарах.

Я відчувся іншим після того, як вліз в цю дивну історію, химерним чином до неї причетним і навіть більше того – її учасником в якійсь формі, хоч я досі ще не бачив жодного з діючих осіб цієї драми.

Сни дедалі посідали мене, і часом повторювався з варіантами один сон, в якому я стою на рівнині, і довкола не було ні душі, і переді мною біле велетенське увігнуте всередину дзеркало, в якому я не міг бачити себе, але бачив щось інше, і це дзеркало якось втягало мене в себе, я підходив до нього ближче і вдивлявся вглиб, бо воно, коли я підходив, ставало ніби такою воронкою, з отвором посередині, в якому виринали якісь невиразні по-статі. Дивна річ, я зовсім цього не боявся, але ніби в нерішучості зупинявся перед самим входом у дзеркало. Воно мене вабило, але не лякало і не затягало. Мені давалась можливість ступити туди, і я почував, що це буде цікаво і приємно. Більше того, я знав, що зроблю цей крок. Але стояв і дивився у дзеркало і не ступав уперед.

Я прокинувся, згадуючи сон, подивований, але не наляканий, а навпаки, в якомусь погідному настрої, наче перед святом чи подарунком від коханої дівчини, чи від мами, коли я був ще малий і чекав подарунка, бо

завтра мав бути день народження або святий Миколай або ще щось урочисте, приємне очікування.

Коли цей сон приснився мені втретє, я вже до нього звик, я почав там роззиратися і дивився не тільки в оте велике кругле дзеркало, але й довкола. Це не була пустеля, це ніби був степ, світило яскраве сонце, на небі ні хмаринки, і мене огортав дивний спокій, я збагнув, що зроблю крок у дзеркало, коли буде для цього належний час і це буде очевидно.

Я вже починав хотіти, щоб це сталося, хоч і не знав, що з цього буде, я хотів завершення, закінчення, знання.

Але воно поки що не приходило.

Я не можу не думати про нього... я божевільна... я причинна... я нічого і нікого не люблю так як його... я тільки про нього думаю... його очі... його усмішка... його хлопчача чоловічість... його намагання і водночас впевненість мною керувати... керувати всім що з нами сталося і що відбувається... і мені приємно... божевільно приємно піддаватися йому грати в його чоловічість і кайфувати від його чоловічих рухів і дій і від його незмірної дитинності у всьому... я собі вже не належу... я належу йому... і тільки йому який він прекрасно хижий у пристрасті... як він гарчить як дикий звір коли кінчає... який гортанний крик виривається із нього... аж холодіє душа... здається так не може гарчати і вити людина... але в цьому страшна сила... в цьому його неймовірна чоловіча міць його прагнення і його володіння моїм тілом моєю душею... я зачарована... я причинна... я сомнамбула... але я належу йому тільки йому... він слухає мене він розпитує мене про все годинами наївно годинами... несамохіть забуваючи про свою чоловічу роль... і враз стає малою дитиною... але коли в ньому раптом вибухає хіть і я чую як він хоче мене як його очі рап-том туманіють і його смаглява шкіра і його розкішна кучерява шевелюра і його образ темношкірого ангела і з білозубою усмішкою... Боже який він гарний... який він прекрасний зараз... і я не могла... я не повинна була... я опиралась сама собі... я не думала і водночас вже думала... я не хотіла і хотіла водночас... я знала що гріх... я знала що не мушу... але є кажуть що шлюби справжні складаються на небесах... і я відчувала що це він... що це той хто посланий мені Богом... і я спокутую... я все перейду... я падаю у провалля... але зараз він мій він мій він мій...

Цигани сиділи великим колом довкола багаття, самі лиш чоловіки, і кремезний кудлатий циган з важкою кучерявою бородою, пробитою сивиною, піднімав на руках до вогню немовля, розкриваючи пелюшки, тіло дитинчати було голим просто неба...

Ром Баро – Великий Циган – старший в роді, отаман свого племені, звертався до Неба і Вовчої зірки з проханням пробачити їхній рід і цього хлопчика, нового нащадка племені Вовків.

– Той юнак, що посягнув колись дуже давно на чужу дружину, був покараний, але пройшли століття, минуло багато років, і ми звертаємо до Неба наші погляди в смиренній покорі перед Оком Всевишнього, перед Всевидючим Оком Неба і просимо змилюститись Вовчу зірку, іменем якої названий наш рід, просимо пробачення за той давній гріх нашого предка і чекаємо прощення вже давним-давно, і коли народжується при повному місяці опівночі при яскравій зірці Кохання і Зла, зірці, яку віддавна називають Люцифером і Вовком, або ж в інакшому світі – Венерою, і там думають, що це богиня Кохання. І забувають, що вона несе в собі, як усяке кохання, також і біль і зло, які сусідять Добру і Любові, як зворотня сторона всякої карти.

Прокляття впало на нас давно, і коли народжується хлопчик в такий день і при такому небі, ми вже знаємо його долю. Він несе на собі прокляття, він мічений, але він може і зняти прокляття не тільки з себе, але й з нашого роду, якщо...

Умови зняття цього прокляття може знати тільки одна людина в роду, і якщо хлопчик про це довідається, то прокляття на нього впаде ще більше, і з себе він зняти його не зможе ніколи.

Отож, цигани, нам лишається покластися на волю Всевишнього, на милість Неба, молитися і чекати прийдешньої Божої милості.

Поклянись нікому не розголошувати те, що ви сьогодні почули!

Усі цигани встали.

— Присягаємо! — важким гуркотом чоловічого сумного хору пролетіло лісом і звислося у понічне небо.

— Хай буде так! — проголосив Ром Баро.

— Хай буде так! — луною відізвились цигани.

Посідали знову довкола багаття, а Ром Баро закутав дитину і звернувся до наймолодшого безвусого ще юнака.

— На, тримай свого брата і бережи його — це сьогодні наша надія! Його життя буде важким і непростим, йому важче буде, ніж тобі і всім нам, але, Бог дасть, витримає, а як ні... Йому буде найгірше! А як витримає — буде йому добре і всім нам!

— А тепер, ромале, — звернувся Ром Баро до циган, — закликайте жінок, будемо святкувати народження нашого сина! А поки що — де сулія?

Йому піднесли велику сулію з горілкою і склянку. Налили, він перекинув її хвацько, зітхнув, витер губи, налив горілки у склянку знову, і передав іншому, і так сулія йшла по колу з однією склянкою за давнім циганським звичаєм — всі п'ють — свої — з однієї чарки — брати-цигани-рідні-свої-плем'я-рід-кров — вовки.

Ну я блядь їй покажу... я її таки згною сука з пацаном зв'язалась із щенком отим циганським виблядком... та воно ще пісяти щойно навчилось і туди ж їбались і з моєю жінкою... ну курва мати... я їх таки задушу просто заб'ю... дітей би посоромилась стерва... подумати тільки вона від нього завагітніла... йому чотирнадцять років і вона від нього завагітніла... їй курві тридцять... ти подумай Іване як мені з отаким жити... ота дівка з Червонограда... та по таке аби потрахатись... з ким пе буває... якщо по правді вона мені вже давно остопизділа ця Любка... я й малу давно забрав до батьків... Нехай собі у Червонограді сидить ще мала... а шут мама вдарилась... то вона малює... то вона вірші пише... то вона театр у школі замислила... отож той циганський геній і був геніально малює... виступає в театрі... природжений актор от лиш віршів не пише... опе курва написав їй купу ідіотських листів з яких видно що їбе її вже давно і закоханий... пише і жити без неї не може... я йому покажу жити... я їм блядь обом покажу... жити що кажеш посадити її... а як оце думка... а як це зробити та не можу я йти в міліцію чи куди там соромно... позиватись і сказати що чотирнадцятилітній шмаркач трахає мою дружину... що всі знають що у мене коханка і що я з Любкою вже забув коли трахався... а вона мені якось противна стала... що я можу зробити... щось від неї не ме вже давно йде та ні... ще про цього шмаркача і згадки не було... просто якось вона зіпсіла і вдарилась ото в мистецтво... вона хотіла пару раз і я вже якось залазив на неї але скажу чесно просто відробляв аби менше бісилась... але ж воно якось почувається що ні мені ні їй що їбався що радіо слухав... хороший лівак укріплює брак кажуть москалі... так воно так тільки не завжди... от із тою з Червонограда трахатись мені одна радість... а шут не в коня корм... от розвелись би ми а тоді нехай

заводить собі сто коханців навіть п'ятирічних... та я з нею давно розвівся би... але ж по суду modi дитину вона забере а я не хотів... а тепер... ну так якщо її посадять то я малу заберу... і пішла вона на хуй сто разів... ...сам напишеш заяву від мене і листи занесеш... але ти курва розумний... а я просто не щоб її там любив чи щось але мене курва заткало... із шеням засраним та ще циганським вона трахається при живому чоловікові... коли останній раз... не знаю десь із півроку тому... А яке це має значення а хоч би й рік... в тебе є родина є діти... а може в мене хуй не стоїть і я не можу її трахати... от на неї не стоїть і все... та я не напиваюсь я курва просто мушу помститися і ще й малу заберу мать її в йоб щоб зн...

Я врешті визнався собі сам, чому я так копаюся в цій історії, і що мене там вабить. І чому я дошукуюсь найдрібніших деталей. Напевне отой тип, що на чатах американських писав, що хотів би мати таку вчительку у свої чотирнадцять, був найширший. Бо це я, я сам, я теж хотів би мати таку вчительку в свої чотирнадцять і не мати ніколи в житті по тому жодних сексуальних комплексів чи проблем. І потім, маючи спокій, віддати своє життя високій науці чи філософії, як Ганді, чи просто жити спокійним розміреним родинним життям з дружиною і дітьми, і не намагатись трахатись ще і ще, трахати когось, аби довести собі щось і комусь щось, і в такий спосіб задовольняти колишні невтолені у підлітковому віці пристрасті.

Бо скільки би я не дрович у дитинстві і не уявляв би собі, як я трахаю якихось гарних крутозадих блондинок з великими цицьками, все зі мною сталося лише у сімнадцять. Я вертався самотньо з дискотеки і зі мною поряд опинилась на вулиці якась молода жінка і спитала, куди я йду і звідки, я сказав, що з дискотеки, і йду додому, а вона – чому ж ти на дискотеці нікого не підчепив собі, та кажу я, сьогодні якась галіма дискотека, сьогодні і дівки там якісь не ті, і так, слово за словом, вона запросила мене на чашку чаю. Я пригадую собі отут в центрі біля драмтеатру – маленька однокімнатна квартира. Випили по чашці чаю, трішки вина, вона вимкнула світло і спитала – чи я хочу з нею потрахатись. Я мало не впав зі стільця і сказав мертвими губами – так.

І вона спитала – чи в мене вже щось було.

Я чесно відповів – ні!

А далі було просто і, мабуть, як у всіх, ми роздяглися, вона пестила мене, а потім ввела мого стрижня в себе, і я відчув щастя плоті, яке, думаю, ніколи ніхто не забуває зі свого першого разу, але кінчив дуже швидко, ми полежали трохи, і я хотів ще, а потім ще.

Отак все продовжувалось кілька годин. Я одягнувся по третьому разі, щасливий і готовий до нових зустрічей, але вона сказала:

– Прощай, будь здоровий і щасливий!

І закрила за мною двері. Тобто вона мене потрахала і відіслала геть.

Потім я збагнув, що ми навіть не познайомились, і я її навіть толком не розгледів, бо горіла лиш настільна лампа, а потім світло було погашене. Я навіть адреси не запам'ятав, а вона вочевидь не хотіла нових зустрічей.

І я знову мучився сам майже три роки, і тупо дрович, тепер згадуючи отой вечір, вже конкретно переживаючи всі відчуття наново в сотий раз, аж доки не трапилася мені нарешті Настя, і ми з нею почали трахатися, і я в неї закохався, і так минуло два роки, і ми одружилися, і оця хуйня тривала аж до моїх двадцяти восьми, і ми розійшлися, і тепер залізти на якусь бабу мені зовсім не важко, але появився якийсь жадливий стопор – або жінка пахне відворотно, або з рота в неї смердить, або волосся

неохайне, і все враз якось пропадає, бажання ніякого, і хочеться втекти геть, а не зачіпатися на якісь інтими далі.

Ми не надбали дітей з Настею, але вона не хотіла – ще рано, а потім ми почали сваритися, і так мирно розійшлися, як в морі кораблі.

Та ось десь за рік після розлучення набухалися ми на якійсь випадковій гулянці в нашій центральній друкарні, здається, було восьме березня, і біля мене сиділа якась баба і говорила мені компліменти, і ми якось душевно з нею вели бесіду, і я поступово наклюкався так, що мені вже було все байдуже, а вона сіла біля мене і почала мене гладити, а мені стало сумно, і вона почала мене цілувати, а потім рукою повела в мене по штанах і конкретно по хую, і я подивився на неї, і сказав, просто і зумисно грубо – ти що, хочеш, щоб я тебе виїбав?

– Так, хочу!!! Виїби мене, будь-ласка, виїби мене!

Я аж протверезів від несподіванки. Так жінки мені ще не відповідали, та ще матюком – виїби мене!

Поїхали ми до неї, я бачив все в тумані, але в хаті ми пробирались через прохідну кімнату, вона приклала пальця до губ – тихо, діти сплять. І я подивився на ліжко, на якому поруч спало двоє маленьких хлопчиків-близнчків, років по шість-сім, на дворі було літо, діти були в одних трусиках, і розкидані в різні боки їхні руки і ноги виявляли таку розкритість і безпомічність, таку, сказати б, відкритість небу і добру, і всьому кращому, чого ще чекає від світу несвідоме чисте дитинча, що в мене на очі від розчулення навернулись сльози.

– Ти – щаслива людина! – сказав я їй, переконаний у глибинності своєї п'яної філософії. – Ти маєш таке диво в хаті! Таке щастя!

– Так! – зітхнула вона, – але це диво треба доглядати, треба на них грошей, і часу, і всього, всього. А хочеться жити і собі. А чоловік... Його фактично нема, може, й не буде ніколи більше, а може, й вернеться. Зараз невідомо!

А далі все було, як в тому анекдоті – їбу і плачу!

Коли я вранці прокинувся, вона вже встигла дітей відвести до садочка, так я їх і не бачив. Потім ми випили кави і більше я з нею жодних інтимів ніколи не мав. Ми десь ще пересікались випадково, але тільки приязно вітались і на тому все.

Але цих сплячих дітей я запам'ятав і про них не раз думав, воно все здалеку добре, гарно і легко, а діти виростають всякі, і життя всяке, і кожен – інший! Але то була гарна картина, і це те, чого мені в житті також бракує й досі. Хоч я собі кажу – ще не вечір!

А в міжчасі я знову трахаю свою швидку допомогу, їй вже під сорок, вона без претензій на одруження, у неї дорослі діти. Вона то зводиться з чоловіком, то розходиться, він якийсь пияк і знає, що вона з кимось трахається і йому ніби пофіг, щось таке, у що я не хочу влязати, але трахатись вона завжди готова – і це клас. Але ж так не можна жити завжди... І дітей в мене досі немає і дружини не видно на горизонті, і спливають роки, і хочеться чогось іншого, а одружені колеги кажуть – який ти щасливий!

А я, коли злюся, то просто починаю розмовляти із собою самими матюками, і мені ніби від цього легше. Бо ніби звільняєшся від рамок і умовностей, а говориш напругу – грубо і просто, але правду. Сувору і пиздувату!

Отака от хуйня, малята! – кажу я собі, і тупо визнаю, що заздрю чужому коханню, божевільній історії, в якій так багато різної біди, але багато такого, що вивішує все, опромінює іншим світлом, і що трапляється дуже й дуже рідко!

...ну і що робити ці блядські суди нічого не тямлять... я ще досі нерозлучений... вона байстрюка народила від того виродка циганського і ще треба довести що то не мій і тоді нас розлучать... це якась кара а не життя... добре що діти у моїх батьків та я заберусь із цього Луцька назавжди і так зрозуміло але хону помсти за свою ганьбу хочу помсти не те слово то її хата пішла вона на хуй... я й так вже не живу... але ти подумай як мені зараз бути... не розумію просто виходить посиділа два місяці і все гаразд... ти думаєш... ти переконаний та якщо так то треба блядь довести все до кінця... їй сказали в суді аби до того циганчука не підходила на гарматний постріл а вона... ти точно знаєш... а як це зробити... підстерегти... допоможи брате то я буду знати що я..., я помщений..., бо курва в мене зараз такі ревності з'їдають душу що не в силах тобі описати... просто лють до неї... просто лють... і більше нічого... я навіть зі своєю червоноградською не можу нормально трахатись... бо мене тіпає від однієї думки що якесь мале гівно мало того що лазило на мою бабу майже рік та ще тепер і далі продовжує... ні цього я не витримаю поки не вирішу до кінця цієї історії... кажеш можна засадити її вже надовше... вона порушила умови свого звільнення... так так це умовне покарання а якщо порушить умови то вже на повну катушку... це і зі злочинцями так буває... класно... отже її треба просто приловити з міліцією коли вона з ним і все тут... допоможеш... та наш участковий непоганий чувак але я ні з ким сам говорити не можу... я от схуд уже курва як хорт... тільки й думаю про свою ганьбу... хону просто вбити цього циганчука... не зв'язуватись із циганами... нічого не буду зв'язуватись а от міліція суд і за грати бабу це кльово... так і зробимо... ..вони в мене обое будуть знати почім фунт лиха... закоханий бачите а вона про дитину нашу подумала., як вона буде її сприймати потім... що я скажу їй про маму яка блядує з дитваком... що вона їй колись скаже... ні, я мушу цю курву Любку засадити таки мушу... а якщо він ще до неї бігає... то сам Бог велів... от шкода що його теж не можна засадити за це... батько дитина яка є рідня моїй доньці через маму... курва ненавиджу циган взагалі завжди їх не любив а зараз просто ненавиджу... ну, дасть Бог буде і на моїй вулиці свято... я її таки засаджу... так що давай брате допомагай ти все ж таки і родич і друг справжній що б я без тебе робив... маєш машину то придивляйся вечорами а там заяву в міліцію і вперед... буде курва знати як родину ганьбити...

Невеличке приміщення судового засідання було вщерть заповнене людьми. Перед старим триповерховим будинком в центрі міста, де містився обласний суд, товпилася чимало людей, очікуючи результату незвичайного судового процесу, що сколихнув населення і міста і всієї області.

Засудять її чи не засудять. І наскільки. І що буде далі. Про це велися балачки зараз в юрбі, де було багато тих, хто знав підсудну, але доволі й таких, хто прийшов через розголос у пресі й телебаченні, аби на свої очі побачити незвичного типу злочинницю.

На площі було чимало й циган. Жінки у звичаєвих картатих спідницях і з хустками на плечах, чоловіки й молоді хлопці, переважно в джинсах і шкіряних куртках... Розмовляли неголосно, або просто мовчали. Кілька циганчат бігали одне за одним поміж старшими, граючись як завжди, і не дуже зважаючи на доволі похмурий і напружений настрій натовпу.

Врешті почали виходити. Засідання скінчилося.

В натовпі прошелестіло – їй дали три з половиною року ув'язнення.

Старша, сивувата циганка виходила поволі, важко вдивляючись вперед себе, вочевидь шукаючи поглядом своїх. Вона була огрядна, у темній куртці

і, як і всі циганки, в широких спідницях і картатій хустці. Стара циганка підійшла до підлітка, одягнутого, як всі цигани, зовсім юного, з густим чорним кучерявим волоссям по плечі, який не дивився на неї, навіть не зиркнув, а лиш далі напружено вдивлявся у двері, з яких виходили ті, хто був на суді.

— Все, Васильку! Три з половиною роки вона дістала. Добив-таки суд той її колишній чоловік! Щоб йому на тому світі від цього зле було!

Василько лиш провів рукою по волосся, звичним жестом відкидаючи його ніби назад, зблід лиш і мовчав.

— Все, синку! Ходімо додому!

Але хлопець мовчав, напружено вдивляючись у людей, що виходили.

І коли врешті побачив високого дебелиого світловолосого чоловіка, що йшов, з кимось розмовляючи, із виразно задовленим виразом обличчя, раптом кинувся вперед, вихопивши складного ножа з криком:

— Я уб'ю тебе зараз, падло! Я уб'ю тебе і все!

І, розштовхавши натовп, вдарив ножем, цілячись у живіт, того високого чоловіка...

Той, почувши крик, вчасно відсахнувся, і ніж ковзнув по його руці, роздираючи сорочку.

Але Василько встиг ударити ще раз, вже не тямлячи себе і не вирізняючи цілі, в яку мітив, бо в цей час ззаду схопили його люди, відтягаючи від жертви, а той чоловік, закривавлений, поволі осідав на землю.

Вискочили із приміщення суду міліціонери і схопили Василька, який істерично кричав, що вб'є Миколу рано чи пізно, виривався і махав у всі боки ножем, поки ножа з його рук не вибили і не скрутили йому руки.

Він вже лежав на землі із заломленими ззаду руками, і все ще звивався і кричав:

— Я все одно уб'ю його колись! Я помщуся за неї! Я помщуся!

За кілька хвилин появилася міліцейська машина і хлопця заштовхали туди.

Циганка в плачі заломлювала руки, її оточили родичі-цигани. Публіка з жахом і трепетом дивилася на те, що сталося на п очах.

Але головна частина трагедії була вже позаду.

Врешті вивели із приміщення суду Любу Попа-дюк, яка ледь не втрачала свідомості, так що міліціонери вели її під руки, і посадили в тюремну машину. І це був кінець вистави.

За годину площа перед судом спустіла. І все затихло.

У понічному саду палало багаття, довкола якого сиділи цигани. Всі мовчали досить довго, тільки хтось підкидав хмиз у вогонь час від часу. Усі чоловіки, різного віку і вигляду, вони очікували на щось, і в повітрі панувала сторожка і химерна тиша, здавалося, зараз щось станеться, і напруження загальне було таке велике, що майже чутно було биття їхніх сердець серед чорної ночі. Тільки місяць повний і червоний світив невмолимо і суворо, і зірка біля нього, велика й осяйна, закликала до думок.

Врешті Ром Баро встав і сказав:

— Час!

Всі цигани встали колом довкруг багаття і взялися за руки.

— Сьогодні, у п'ятницю, на повному місяці і при яскравому світлі Вовчої зірки, ми, цигани з роду Вовків, звертаємо наші погляди до місячного світла і до проміння Вовчої зірки. Ми жили багато років у страхів і покорі, з покоління в покоління передавалося наслане на нас

прокляття. І всі, хто вмирав насильницькою чи випадковою смертю у своїх двадцять років, затиснуті прокляттям Вовка, не знайшли спокою і вічного миру на тому світі, їхні душі жили між нас усі ці роки і вимагали від нас сягнути прощення, вимагали наших життів і почуттів, аби звільнитись назавжди і знайти спокій на Заході Сонця!

Сьогодні іменем Вовчої зірки, яка була, є і буде завжди якнайближче саме над нашим племенем, я закликаю вас усіх разом піднести наші душі до Неба і у братерському циганському ланцюгові відтворити силу, яку ми недавно знайшли. Один із нас, його немає тут, спромігся несамохіть подолати прокляття роду, сягнувши вершин такого кохання, заради якого старша за нього жінка пожертвувала своєю родиною, становищем у світі, майже своїм життям і в біді, у в'язниці не відреклася від нього, народивши йому двох дітей, які вже сьогодні живуть з нами.

Звертаючи наші погляди до світла Вовчої зірки, згадаймо всіх тих, хто загинув молодими від прокляття, і помолімося мовчки, щоби їхні душі знайшли спокій і щоби назавжди прокляття полишило нас і Рід Вовка жив у спокої і мирі!

Він замовк, і, поки цигани молилися подумки, раптом ніби струм пробіг через їхні сплетені руки і усе довкола затрусилось на мить, як в пропасниці. І раптом небо осяяла велика блакитна блискавка, кінець якої спирався на землю в центрі кола, яке творили цигани, і оббігав ніби циганське коло, і по цій блискавці вгору полетіли вогні один за одним, і циган трусило і трусило, а потім раз усе затихло, блискавка зникла і знеможені усі повалились чи просто попадали на землю.

Багаття ще ледь жевріло.

Врешті Ром Баро встав і сказав:

– Всі бачили? Ніхто нікому ні слова!

Це наша таємниця.

їхні душі заспокоїлись і ми вільні. Наш Мічений Вовк виграв свою вовчу війну!

Ще треба йому Дзеркало Світла. Але воно прийде. Воно вже поруч. Він усе виборов.

Він вже не Мічений, він просто циган, як і ми всі. А наше прізвище Вовк – відтепер тільки прізвище.

Але ми ніколи не забудемо, що наша покровителька, яка була неласкава до нас, несе в собі не тільки помсту і руїну, але й велику Любов, і тепер вона повертається до нас світлим своїм промінням!

– Хай буде так!

І цигани піднялися, і могутній чоловічий хор задзвенів нічною піснею волі – хай буде так!

Перемовки з Вованом мене часом хоч і діставали, але були на загал для мене особливо плідними, та й Вованові вочевидь було зі мною цікаво сперечатися. Це у нас звичайно йшло на кінець дня, коли більш-менш робота закінчувалась, або хто із нас залишався чергувати по номеру, а інший ще закінчував роботу і, закінчивши, валив по пиво, і так по каналці і по пиву – і поїхали.

Сьогодні були чергові літературні дебати. Я сказав, що вичитав у Кіплінга, що піднесення розумової й енергетичної діяльності людини особливо високе в постпубертатний (Вован тут же вставив, та скажи вже просто, коли яйця виростають) період, а у віці двадцять два – двадцять три людина переважно тупіє.

Ну і далі понесло-поїхало.

Ти вважаєш, що ми з тобою вже тупі придурки, а ці сцикуни, які тільки вчора почали дрючити по-твоєму генії і інтелектуали!

Та ти вийди на вулицю і подивись на цих геніїв. Гральні автомати, драп і секс... І ще пива випити, а ТО й горілки. Ото й усе, що в них у голові.

От послухай анекдот. Про школу. Тобі ж цікаво.

«У класі новий вчитель. Іде перекличка:

– Іваненко!

– Я.

– Яцишин!

– Я.

– Х...Хуїв!

– Я.

– Що це в тебе за прізвище? Може, написали неправильно?

– Ні. Вєє правильно. Просто я болгарин.

– А-а-а. Ну сідай, болгарин... Хуїв.»

– А щодо малолітнього сексу, – Вован не вгавав, – то я тобі пісеньку нагадаю. Народ скаже, як зав'яже.

– Мамо, я женитися буду!

– Не женися, сину,

Біда тобі буде,

Будеш спати, цілувати,

А хліба не буде.

Не послухав мами,

Взяв та й оженився,

І до жінки Катерини

Раком причепився.

Ой цілує нічку,

Ой цілує днину,

Стара мати руки ломить –

Схаменися, сину.

Як націлувався,

Як наобіймався,

Під очима почорніло,

А живіт запався.

Задзвонили дзвони

І у неділю рано,

Поховала мати сина

Через цілування.

– Ти, звичайно, крутий, Воване, і жарти в тебе кльові. Але одномірні. От тобі здається, що все це фігня, бо ти не можеш її схвати, і ти вже не проти, і все тобі тут не подобається. А я бачу зараз все зовсім інакше. Раз на раз не приходиться. Один малий за віком, а вже дорослий фізично. А інший за віком ніби вже мав би бути чоловіком, а фізично – ще не дозрілий.

Так що кожному – своє!

Я заперечував йому спокійно, бо знав, що маю рацію, хоч позірно Вован ніби казав правду. Ту правду, в яку вірили всі довкола. За винятком кількох людей. І серед тих кількох тепер був і я.

А Вован не вгавав.

— Котра година? — питають у чувака.

— Без п'яти одинадцять.

— Гм. Це що — шість? Чи як?

Я навіть йому трохи заздрих, скільки в нього веселої енергії, і живеться йому не так-то вже й добре, але отак із жартами, напевне простіше все переносити. Я так не вмю, бо все переживаю глибоко, ношу в собі, і якщо й не показую іншим, то по мені однаково видно, що я знову втрапив у якусь психологічну халепу.

Вован:

— А от ще про любов!

Дзвонить мобільний телефон. Чувак вмикає і каже: «Це ти, кохана?»

Дружина відповідає: «Та ні, це я!»

Отак ми й розмовляли завжди. Мені — Гессе, йому — Мураками, мені Кіплінг — йому Бегбедер, мені — «Пінк Флойд», йому — «Фактично самі». Він читав те, що я, я читав те, що він, але уподобання наші були різні, і ми втикали собі з ним годинку-другу частенько, і це було кльово.

От лиш я часом замислювався, чому в мене якісь уподобання ніби старомодні, а Вован — крутий неформал, як каже мій малий.

З Женькою в мене дуже дружні взаємини, більше того, я його дуже люблю і він мене теж. Але різниця у віці в чотирнадцять років далася взнаки дещо пізніше, коли Женька підріс. Бо до того він ходив за мною по п'ятам і у всьому намагався мене копіювати, до смішного.

А одного разу захотів бути собою, і пішло-поїхало. От тобі і пубертатний період. Я сам, я знаю, а ти не розумієш, а тут ще дівчата за ним чередою — мій Женька дуже симпатичний, гарніший за мене це точно, ну і трахатись почав доволі рано, і тут вже в нього попер такий собі самець маленький, ще дурний, але вже пуцько в нього стирчить і він кричить — я сам все знаю і вмю.

Колись ми з ним отак завелись і він каже — Любо, ти загалом прикольний чувак і до тебе всі добре сташіяться, так що не переймайся, що ти не такий крутий, як Вован...

— Я й не переймаюсь, я живу собі так, як я можу і вмю.

— Та ні, не те. Ти трохи часом переймаєшся, я бачив. Але от для прикладу, твій шеф, Іван Васильович, теж зовсім не старий чувак, а це галі мій відморозок, мамо ховайся! Він ще з мезозойської ери, недавно на птеродактилях їздив.

— Птеродактилі, до речі, літали...

— Ну на бронтозаврах. Він точно що позавчорашній, ти лиш глянь, як він вдягається, і як говорить. Відстойний недоделок! Ати, ти кльовий, просто якийсь трохи інший... А так у тебе все тіп-топ!

Те, що я якийсь інший, я давно вже відчув. І не те, щоби хотів бути, як всі, далеко ні. Але це мене якось внутрішньо віддаляло від таких, як Вован і мій Женька.

От вони би ні за що не влезли в цю загадкову історію Василька і Люби. Напочатку цікаво, що малий забрюхатив училку. Це круто. Потім ще раз — на і зашибись. А далі — їм вже нецікаво.

А мені не так саме трахання цікаве, як от любов, отак божевільна, всепоглинаюче кохання Люби і безумне шаління малого циганчука, який через секс пізнає поняття кохання і провалюється в нього назавжди і так глибоко, що зметає з себе родове прокляття і обоє стають вільними.

Мені це цікаво, мене це зворушує, я вже душею з ними. Але хіба я можу пояснити Вованові чи Женьці, чому я цим так поглинувся. Мабуть, ні.

З такими думками я подався додому і узявся дочитувати кіплінгівського «Кіма» і з ним і заснув, і приснився мені знову якийсь химерний сон, що не мав ні найменшого відношення до кіплінгівської Індії.

Я захожу кудись у двір і раптом до мене назустріч кидається величезний білий пес, він стрибає мені на груди, і на зріст стає такий, як я, і він шалено радіє мені, обіймає мене за плечі, десь там облизує мені вухо, а я радісно занурюю обличчя в його велику волохату шию і почуваю щастя, просто ма-сго, отаке от якась полегшення і приплив радісної енергії, ніби я зустрів найближчу на світі людину, але щось більше ніж людину, просто зустрів щастя.

Я прокинувся здивований сном, і не позбавився цього радісного відчуття цілий день, в мене увійшла якась енергія, якась нова сила, я ходив замислений і думав – що це означає. Але насправді відчуття було більше за осмислення, і я перестав шукати значення цього сну, я просто згадував його, і мені ставало на душі радісно і тепло.

За всіма фольклорними і міфологічними ознаками і символами пес – це друг. Отже, я мав би набути якусь велику дружбу, когось, хто звільнив би мене від сумного вантажу спогадів, дав би мені нову радість життя.

І я розумів, це не повинен бути сексуальний зв'язок, це поза тілом, вище, це духовна близькість, тепло душі, проста віра.

Але нічого на видноколі мені поки що не світило, жодних нових друзів я не мав, і на цій веселій і приємній ноті вирішив чекати з моря погоди. Коли-небудь що-небудь можливо десь і появиться.

Але сон був, попри все, дуже приємний, і я його ніколи не забув.

Після довгих пошуків я, врешті, з'ясував, що неповнолітній Василь Вовк, отримавши три роки позбавлення волі за збройний напад на громадянина Попадюка, перебуває у Прилуцькій виховній колонії. Діставши дозвіл на журналістське розслідування, я дістався Прилуцької колонії і мені вдалося порозмовляти з Васильком.

Коли я прибув до колонії, керівництво вже знало, за чим я приїхав – таке в мене було відрядження. І на моє запитання, що вони можуть сказати мені про Василя Вовка, начальник колонії усміхнувся.

– Нічого. Чудовий хлопець, трохи дивний, але дуже хороший. Нічого поганого, за два роки, що він тут у нас, жодних порушень, жодних зауважень, всі тут знають його історію, і, треба сказати, пацани в певному сенсі його поважають за те, що він кинувся на її колишнього чоловіка. Так би мовити, пацаняче відчуття честі і захисту своєї коханої, яка б вона не була, але це моя жінка. У них тут свої поняття, свої кодекси, як ми не намагаємось їх виховувати, все ж у кожному колективі є своє розслоєння, так би мовити, по рангах.

Василько – авторитетний хлопець, порядний, і дуже працьовитий. Вчиться на столяра, спочатку в ПТУ у нас вчився, а потім почав працювати. Він трохи дивний, його, невідомо чому, хлопці навіть побоюються, бо коли якась сварка – він як подивиться на когось, то той зразу знітиться, йому і битись не треба – у нас це взагалі заборонено, але всяке буває. А цей лиш гляне – і його супротивник замовкає одразу. В ньому є сила, певність себе, і отака от дивна навіть не хлопчача, а доросла сила. І справа не в його дітях і його статевому житті до колонії. Він просто має в собі, ну як вам сказати, отаку от свою самість. Є такі пацани, що він ніби і є, але його ще нема насправді, він ще себе не зробив, не вибудував. А цей – є! Василько Вовк – таки є!

Знаєте, дехто тут вчиться, аби так собі, все одно треба навчитись якоїсь спеціальності. І працювати. У нас тут для вихованців – півдня школа, обід, а потім праця. Вони зайняті цілий день.

Так от Вовк намагається навчитись столярної справи насправді. Каже, що буде працювати столяром, як звільниться. Хороший фах, копійку собі заробить, як захоче.

І ще одне – отакі, як він, що потрапляють за ґрати волею збігу невдалих обставин, вони не злочинці насправді, в них немає злочинної психології, просто так сталося в їхньому житті, і вони виходять і ніколи більше не потрапляють до в'язниці. А от злодії – тут вже біда бідою, в них народжується бажання украсти, бо це ніби такий спорт, небезпека, але бажання, як нині можна казати, підіймає адреналін у крові, і все – тут його не зупиниш. І ці часто потрапляють, як вони кажуть – «на тюрму», знову. Особливо, коли звільняються ще зовсім молоді і діватись їм нікуди – роботи нема, вдома, як завжди в таких випадках, негаразди... Ну, і повелося...

Ну, але то таке, то наші біди.

Вовк ще й малює чудово. От у нас тут один письменник журнал випускає з творів і малюнків наших вихованців. То Вовк йому всі обкладинки малює і ілюстрації робить для журналу. Талановитий хлопець.

Але що далі з ним станеться, то вже, як кажуть, буде видно... Але він себе вважає дорослим – двоє дітей – і каже, що його головне завдання стати на ноги і заробляти на утримання родини...

Та побалакаєте з ним самі, побачите. Ми його на сьогодні звільнили від школи і від праці – так що можете з ним пробути скільки хочете...

Я знав що вона вагітна все вже було давно позаду ми вже були разом двісті разів чи триста чи скільки я на початку рахував до ста... а потім вже було як завжди я дочікувався коли нікого не було в школі і знав що вона чекає мене в учительській... а тут е школі це завжди була небезпека і в цьому теж була принада і зваба переступити всі закони всі пороги саме тут де ніхто не міг підозрювати такого саме тут... де я просто учень сьомого класу... я тут трахаю свою учительку вже який сотий чи двухсотий раз і шалію від цього... нагнувши її на столі на який вона лягає грудьми виставляючи переді мною вже безсоромно свої білі круті сідниці від самого вигляду яких я одразу млію і штани е мене вже розстібнуті стрижень наготові і я вже завченим рухом входжу в неї і вона вже давно мокра... бо сама чекає цієї миті... і ми починаємо наш шалений шкільний вальс і рухаємось в такт... і вона рухається мені назустріч як завжди ми рухаємось разом... і я кінчаючи в насолоді ледь стримуючи стримую свій яскравий могутній переможний і щасливий крик радості і перемоги... давлюся хрипло і гарчу б'ю ногами як дикий звір... я знаю я знаю хто я і що я... я знаю але зараз я в ній з нею я це я той який ким би я не був я з нею це справжній я і я кінчаю в неї як завжди ніколи не випускаючи насіння... все одно буде наша дитина... ми колись будемо разом... і в знеможі я лягаю на неї і коли кінчаю просто в шалі кусаю її в потилицю в спину виючи від шалу... і вона щаслива тримає мене обома руками за сідниці в такт притискаючи мене до себе... ніби сама трахає мною себе... і мені від цього ще краще і ще млосніше і не виходжу з неї я лежу на ній і вона знає вже це... я лежу на ній кілька хвилин... потім починаю ворухитися всередині потім труся об неї потім знову встаю і коли почуваю що мій стрижень напружився всередині неї не виходячи з піхви та починаю рухатися ме-пер довше... і вона у ще більшому шалі трахає мною себе ледь стримуючи виск... тихо але радісно тоненько таки вищить і щаслива... і це наповнює мене гордістю і я вже довше тепер пробиваюсь до нового закінчення... і ми кінчаємо разом і я знаю щоби не було потім аби світ завалився... цю жінку я люблю і буду любити до кінця своїх днів... можу поклястися перед Богом і людьми... я маю її я хочу її я люблю П...

— Скільки того в нас було? — Василько усміхнувся і почав думати.

Ми вже сиділи з ним три години і майже заприятюлися. Симпатичний пацан, справді гарний зовні, можна собі уявити, що коли в нього ще чорні кучері по плечі, то хоч в кіно знімай у ролі головного коханця.

Зразу напружений і не дуже доброзичливий, стриманий і небагатослівний, а зараз він уже тріпався зі мною як із давнім знайомим, так принаймні мені здавалося.

І я подумав — от цигани, курва мати, наш би ще довго закривався і недовіряв. А цей вчував правду, що я не сука, як вони кажуть і не прийшов на журналістську малинку на халяву про гаряче бабок заробити, що мене це справді якось зачепило. І якщо я щось напишу, то напишу правду...

— А чого це вас так цікавить? — він уже жартував.

А потім не чекаючи на відповідь казав:

— Якщо по правді, то разів триста а може й чотириста — в той перший період, у тих вісім місяців.

— Знаєте, я от став старший на чотири роки, відколи то все почалося, і можу побачити себе, як пацана, який був божевільно закоханий. Чуєте — БОЖЕВІЛЬНО.

Це був не я, мені здавалося, що мене нема, що це не я, я хотів її щодня зранку до вечора, я хотів бути з нею, біля неї. Думав про неї, уві сні вона мені снилась і я хотів її, як хоче старший юнак свою кохану, з якою у нього вже почалося нормальне трахання.

У мене були хвилини, коли мені було так добре, що я хотів умерти, щоб не вертатись від цього щастя до іншого світу.

Бо я мусив лишати її, я весь час мусив лишати її, і чекати нової зустрічі.

Ви знаєте, у циган не так, як у вас. Ви ото пристроїтесь на якусь роботу і пашете зранку до вечора, і завтра теж, і так завжди. А в нас такого нема. Працюєм вільно, але вкалувати мусиш — мамо не горюй. Ото перепорудування, мандри по всій країні, торгівля, закупка товару, організація вагонів, перевозка, здача товару... це все нелегка робота, це клопоти, ризик, проблеми.

Але це робота, яку ти вибираєш.

У мене батько давно загинув у бійці, зарізали ножем.

Мама у нас в роду головна, як вона скаже, так і буде. У нас старшого не можна послухатися ні в чому.

І коли почалася в мене любов, вона мене закликала і сказала — ти дуже молодий, що з тобою діється, ти сам не свій, сину.

Я сказав чесно — я її люблю, я хочу з нею одружитися, і ні з ким більше і ніколи, тільки з нею.

Я все розповів мамі, і вона сумно так на мене подивилась і сказала — буде в тебе велика біда з твоїм коханням, але потім все буде добре.

Я вірив їй, я знав, що вона то знає краще за всіх.

Але я теж знав.

Розумієте, якось я приніс їй малюнок — це Люба мені дала — там отой Амур голий з луком і стрілами — і кажу: «Бачиш, який з давніх часів образ любові».

Вона довго думала і каже: «Бо любов завжди молода і дурна, і тому стріляє з того лука дитина, бо сама не втямить куди вцілить. А з другого боку любов — це малий голий хлопчик — як ти от! Це власне ти! Ти сама любов зараз — тільки стрілу ти направив на себе. Бережися, синку!»

— Розумієте, вона мені не сказала — не ходи до неї, тобі зарано жити сексуальним життям, вона для тебе застара — всю оцю херню, яку кожна

мама би сказала у вас своєму синові і очі побігла видряпувати отій, яка його звабила.

Не вона мене звабила, я її звабив. Я даю вам слово честі.

Ще з другого класу, як я на неї дивився, в мене вставав. Так-так, років у дев'ять вже вставав, а в десять я вже дрочити почав, бо так воно в мене рано закрутило в яйцях.

Я пропускав школу, і не бачив її два роки, бо ми мандрували, і я трохи ходив у школу, трохи не ходив. Аж тут у шостому класі я приходжу в школу у вересні і раптом приходить вона на урок і в мене одразу все всередині мліє, просто мліє.

Я аж дивитись на неї не міг. Така вона була гарна, ще гарніше, ніж раніше, така свіжа, усміхнена і чиста.

Якесь світло в ній було, чи що.

Мені бракує слів, тоді був малий.

Але я просто одразу захотів її, так отак тупо по-пацанячому, мріяв – от би її трахнути.

Але я добре малював, і зараз ніби нічого малюю, і вона побачила і сказала, що в мене безумний талант і вона зі мною сама займеться малюванням, бо й вона малює, і десь трохи малюванню вчилася.

Зрозуміла річ, я щасливо погодився, ми почали лишатись після уроків і вона вчила мене малювати, а я в підчасі вдихав її запахи, доторкався до неї ближче, горнувся до неї і вже був щасливий, вже. А вдома мало не кожен день дрочив, думаючи про неї. І це трохи давало мені заспокоєння, але не багато, бо я знову бачив її.

Тоді вона поставила в школі п'єсу, і я теж грав у тій п'єсі, і в нас були репетиції, і вже мої однокласники почали кепкувати – щось вона так тебе балує, так тебе весь час по голівці гладить.

А я сказав – почекайте, я ще виїбу її, от побачите! Я розповідаю правду. Бо початок був саме отакий.

Я п хотів, мені було при ній добре, але що я тоді, малий циганчук, міг знати про більші почуття, про єднання почуття і тіла, я був простий, як правда – це и слова, тупий, як сибірський валянок – теж її слова – і гарячий, як сто чортів на сковорідці.

Це я зараз так з вами розмовляю, бо ви не уявляєте, я цілий рік з нею розмовляв і стільки і так, що ніяка школа нічого такого і за десять років не навчить. Не забудьте, що я хоч був пацаном, але все ж об'їздив і Україну і Росію, і у Казахстані побував, так що про життя щось таки знаю.

І про трахання. І про жінок також. І якби не ця історія, то в тому ж би віці я обов'язково когось би трахнув, бо женилка в мене вже виросла і навіть вусики тоді почали вже пробиватись, так-так, у тринадцять, може, тому, що я чорний, але ж бачите, який я зараз поголений, в мене вже борода може бути – мамо ховайся, якби запустив.

Я почав бувати у них вдома, чимдалі частіше. І мій брат молодший приходив зі мною кілька разів. Але переважно я сам.

Чоловік її одразу був мені противний. І повірте, не тільки тому, що то її чоловік. Він просто був така собі тварюка. Здоровий тупий рагуль. Дітей я бачив один раз. Діти як діти. Він їх переважно тримав у своїй матері в Червонограді.

Як вона могла з ним зійтись, не знаю. Доля злого випадку.

Коротше, він ніби й звик до нас, що ми з братом, або я сам, у них в хаті товчёмось. Але вочевидь нас не любив, ми його дратували.

А справа в тім, що і хата то була її, батьківська, і машина її. Я от думаю, може, той шнир з нею й одружився, що придане таке було круте, зробив їй дитину і подався далі у свої подорожі.

На щастя, він вдома бував рідко, бо в Луцьку роботу втратив і зробив фірму в Червонограді і Луцьку і мотався туди-сюди весь час.

Коротше, одного разу він приїжджає додому з Червонограду під вечір, а ми з Любою сидимо у них в хаті і малюємо.

І він як психане – що тут за циганський табір – як не прийдеш додому, хтось тут завжди товчеться в хаті.

Я це почув – за свої зошити і тікати з хати – вона щось йому крикнула і за мною, але я побіг бігом. Ми тоді жили на вулиці Миру, а з Кічкарівки туди чималий шмат.

Вона скочила в машину і наздогнала мене вже на місточку, там, як на Красне їхати.

Я сів у машину.

Вона обняла мене і почала плакати, що в неї таке життя, і що я їй дорогий і що я єдиний, з ким їй добре, і вона поцілувала мене десь у вуха чи в шию, а я відсторонився і поцілував її в губи, і вона не відсахнулась, а тільки затремтіла і почала відповідати мені язиком і губами, я думав, що от-от кінчу аж, і у мене все стояло, вся кров вирувала, все кипіло і рвалось всередині, і ми цілувались довго і не хотілось розставатись.

Врешті вона відвезла мене додому і я не міг спати, поки не кінчив кілька разів, відчуваючи її губи на своїх, її руки, що обіймали мене, її груди, які притискалися до мене вже не випадково, а свідомо і спрагло.

Минуло кілька днів, у мене був день народження – тринадцять років.

Я розумію ваше здивування. Але якщо ви розумієте мене, то розумієте.

Так казала моя мама.

А якщо хтось тебе не розуміє, то не пояснюй йому, марно, він тебе й так не зрозуміє.

І слухай і дивись, ти ж маєш у собі все від мене. І зразу відчуєш – варто говорити з людиною чи ні, і що вона тобі і хто...

Тому я з вами так відверто розмовляю.

Ви от поїдьте до моєї мами. Дітей моїх побачите, а головне маму!

О, вона – це особлива жінка. Справжня циганка. От побачите.

Коротше, у нас дні народження спеціально не святкують. Купила мама мені сорочку нову, вранці подарувала, та й усе.

А вона закликала мене до себе. Чоловік якраз на кілька днів знов поїхав.

Торт купила, вина, цукерок. Одне слово, вийшло справжнє свято.

Але я, скажу вам, ніякого свята не хотів, тьотю хотів, але я думав лише, як би її знов поцілувати.

І туг вона підійшла мене привітати, якраз чарки налили з вином маленькі, і обійняла, бажаючи мені усього, усього...

А я вже, не чекаючи, поки вона закінчить, обняв її, впився губами в її губи, і вона не пручалась, тільки зойкнула тихо і сама впилася в мене, і тут я почав хапати її за груди і за сідниці і просто повалив на диван і ліг зверху на неї, і тоді вона вже схопила мене за сідниці і притисла до себе, і я почав соватись на ній, і вона почувала мій набухлий прутень на собі і почала вигинатися, і я закотив їй спідницю і почав розстібати штани, і тут вона сама допомогла мені розстібнути штани і залізла рукою просто в труси, і схопила мене за кінець, і зітхнула, і я думав – вже кінчу зараз, але не знав що робити, і вона, не випускаючи кінця з рук, іншою рукою стягнула з мене штани і перевернувши мене на спину, нахилилась і ухопила мій кінець губами, і почала пестити язиком, і зробила кілька рухів вгору і вниз, і я кінчив.

Просто їй в рот, не тямлячи себе від щастя, і таким солодким вибухом, якого я ніколи в житті не мав досі.

Ну а потім вона просто не випускала мій кінець з рота ще кілька хвилин, і він знову набубнявів, і вона випустила мене, скинула труси, і я скинув штани повністю і ліг на неї, і вона вставила сама мого прутня в себе, і я почув себе найщасливішим хлопцем у світі.

Я ночував у неї дві ночі підряд, і то все відбувалося по п'ять, шість разів.

А потім, коли почалося звичне життя, ми вже звикли трахатися, і це відбувалося де завгодно і в класі після школи, і в учительській, і в спортзалі, і в неї в машині, в неї вдома, коли чоловіка не було, і вона завагітніла, і я знав це і сказав, що одружусь з нею і буду жити все життя і дитина нас поєднає назавжди.

І вона вирішила негайно розлучатися з чоловіком і якось жити зі мною.

А тут приїхав її чоловік і захворів і, сволота, сидів вдома два тижні, і я не міг витримати цього, і він привіз дітей, і вона мала бути вдома одразу після уроків, і я писав їй листи, я писав їй, як я її люблю, як відчуваю кожну клітинку її тіла, як я хочу її, який щасливий кожного разу, коли ми трахаємось, бо щасливішого мене на землі хлопця немає.

Я не посилав цих листів, я просто передавав їй з рук в руки, бо бувало так, що ми мали годину часу, і встигали потрахатись, кінчити обое, і мали розбігтися, і я не встигав навіть сказати їй ще раз, що її люблю, що не можу без неї жити...

І тому писав листи...

Ну, а далі ви знаєте.

Той знайшов листи, і його двоюрідний брат подав це в міліцію і вони настояли, щоби її заарештували за розтління мене як малолітнього.

Вона народила дитину, її випустили, і вона була сама вдома з дитиною. З моїм сином.

Як я міг її не побачити?

А як побачив, як я міг її не хотіти трахнути одразу ж, після двох місяців перерви.

У нас було півтора місяця.

Вона сказала через місяць, що знову вагітна, і я сказав – слава Богу – тепер ми зв'язані навіки перед Богом ми чоловік і жінка, треба лиш зачекати пару років і ми будемо разом назавжди.

І ця потвора – що йому було ще треба – він і так подав на розлучення і забрав дітей – вислідив нас, і навів міліцію, і настояв, щоби її таки посадили.

Ну і ви знаєте, я його таки дістав раз по руці, раз у живіт, не смертельно, але аби знав!

Моя друга дитина також народилася в тюремному пологовому будинку. Дівчинка. Діти живуть з моєю мамою.

А я навіть задоволений, що мене посадили, я набув спеціальність, щось вмю сам робити руками. Потім на волі, може, я подався би на якихось дівчат, а чи ще на щось, а тут – як у монастирі – і ще ж учусь в школі – сподіваюсь здати екстерном за одинадцятий клас, аби більше до школи ніколи не ходити.

Ну, от вам моя історія.

А знаєте що? Ви тут не випадково. Я вас чекав. Ну, не вас, а когось, і от ви прийшли, і тепер все гаразд.

Не дивуйтесь. Я багато чого відчуваю такого, чого не можу пояснити розумом. Але вгадую. Ви от з моєю мамою поговоріть, вона вам все

розповідь. Я їй напишу, а поза тим вона днями в мене тут буде, я їй розповім про вас.

Ви думаете, я кожному би от так розповідав? Отак от все про себе і зразу? Та ви шойно зайшли – і я вже знав, що зможу бути з вами відвертий.

У вас душа відкрита, і погляд відкритий. Я от на вас дивлюся і бачу себе. Як у дзеркалі. От розповідаю вам і все бачу, що було зі мною. Мені було треба когось такого, кому би я міг і хотів оце розповісти, отакого, хто би для мене став дзеркалом. І я би там побачив себе. З вами отак і сталося. Я радий, що ви до мене прийшли, справді радий, ви ж і самі бачите.

Не хочу зарікатись, але гадаю, що бачу – як і що буде. А от ви скажіть, чому ви вирішили про нас написати, що вас потягло до мене в колонію?

Не знаєте й самі! Так отож. Бо так мало бути. Ви повинні були сюди приїхати. Та не смійтесь, за деякий час все буде видно.

Я ось для нашого журналу вірша написав. Хочете, я вам його прочитаю?

Наше солодке дитинство, наші важкі тривоги,
Заборолені ігри, вибухи юного шалу,
Наші тривоги і пісні, сумніви в ніч безногу,
Повернулись і знову ось перед нами стали.

Заборолені ігри, що може бути звабніше, –
Переступати кордони, пристрасть украсти голу,
Заборолені ігри – дотик чужий і грішний,
Заборолені ігри – іншого тіла мова.

Я слухав і не вірив своїм вухам. Ні фіга собі, та він ще й вірші пише, та й які! Тут виразно вчувалося, що пацан втикає, що і до чого, і що те, про що йшлося у віршеві не тільки пережите, а більше того – вистраждане. Мені здавалося, що цього вірша зрозумів би багато хто, нічого не знаючи про долю автора цих рядків.

Зайчик собі побігайчик, іграшки дивні дитячі,
А хочеться в небо злетіти, беркутом впасти на здобич,
А хочеться аж до сонця підняти свої невдачі,
Щоб випалити з них болі, щоби дістати поміч.

Заборолені ігри, що може бути гіркіше,
Пркіше аж до нестями, до пристрастей без вагання,
Заборолені ігри – жити й не думати більше,
Заборолені ігри – правда, ширість, кохання.

– Я от спокійний вже, я з певного часу зовсім спокійний. От коли мене привезли сюди, я напочатку був просто скажений. А потім відсидів тиждень у ямі – так у нас карцер пацани називають – сам-один, тоді багато чого передумав. І раптом мені все стало зрозумілим. Всі проблеми стосовно колонії як рукою зняло. І в мене вже давно тут – все гаразд. А ви до неї, до Люби, теж поїдете?

Та я нічого писати не буду, вона все знає, тут моя мама регулярно і до неї і до мене їздить. Я переконаний, що і вона з вами нормально розмовлятиме. А від мене – ви лиш скажіть, що бачили оце.

Він розстібнув сорочку, на шиї в нього висів хрестик, і на хрестик у колечко.

— Ми з нею обручилися. Це її обручка, і я знаю, що вона мене чекає. Це все мине, вже скоро. І ми будемо разом!

Я п'янію від запаху його шкіри від першого його доторку я вже мокрію від його поцілунку... я втрачаю свідомість і вже тільки хону його його усього від кінчиків пальців на ногах які я обціловую, від тонких темних волосинок на його ікрах... я просту далі вгору його тілом далі вгору мене вабить ота таїна його підрослої чоловічості... він вже готовий але я не дозволяю отак зразу я цілую його ядра я оближую його між ногами і заповзаю в його задній отвір і він корчиться від незнаних відчуттів від відкриття нового світу... я ніколи нікого так не пестила я й близько не почувала себе так з чоловіком... а тут мара провалля примара життя в якій я щасливо тону у його чоловічості у його ще непевному і рідкому волоссячку на лобку і врешті торкаюсь його виструнченого стрижня і поволі охоплюю його рукою... і він вже рветься в бій one ні... я цілую його роздягаючи голівку і врешті забираю його повністю собі в рот і пещу язиком і щаслива від того що це він що я це роблю ніколи не робила чоловікові а йому все зроблю все... бо я люблю кожну його волосинку на тілі його соски на грудях його вигин шиї його пахуче смагляве тіло... і ось він виривається з моїх вуст і перевертає мене сам і вже знаючи вже не вперше і не вдруге вже вкотре впевненим майже чоловічим рухом входить у мене і я вже кінчаю відразу... щойно він входить у мене і в такт його рухам я кінчаю ще раз і потім ще раз від самого тільки відчуття що він такий юний в мені зі мною і він справжній чоловік і великий за розмірами на його вік хто б міг подумати але цигани зріють раніше... у них південні гени а в нього виразно рання зрілість він сам хотів мене... він сам добивався він сам провокував малий грішник падший ангел... він рветься в мені чимдалі глибше і сильніше і я ще раз кінчаю вже відчуваючи і його закінчення... він стогне і глибоко важко зітхає знову стогне і знову і врешті вгвинчуючись у мене гей би весь цілком падає на мене закінчивши... і я не відпускаю його охопивши усього руками і ногами і ми так і засинаємо не розціплюючись... він в мені так і лишається і більшого щастя я ніколи не мала... заснути із стрижнем всередині... він малий і не важкий він коханий він єдиний я не можу без нього жити... не хочу без нього жити...

Я ніколи не бував раніше у циганських оселях і не уявляв собі, як живуть цигани. Вело мене до них one дурне відчуття, що ти мусиш це робити, а чому — хер його знає, от мусиш і все. І я поперся на Красне, яке й так не дуже добре знав, бо то стара околиця Луцька, такий собі Шанхай місцевий чи Гонконг, маленькі вулички, приватні будинки, тут всі всіх знають, і йдеш ніби не в місті, а в якомусь глухому селі, де кожна собака собаці знайома. Одне слово, я йшов довго, матюкаючи себе за оцей пошук, а з іншого боку навіть хвилювався, як сприйме мене мати Василька, і взагалі, як мене сприймуть цигани.

Йдучи вулицею, яка називалась вулиця Миру, а за нею Радгоспна — Боже коханий, ще й такі назви збереглися, вже давно нема радянської влади й в помині і тих сраних радгоспів, а вулиці зберігаються, названі на честь — я вже бачив не раз — якихось страшних кацапських комісарів чи генералів — і яке вони в Бога мають відношення до старого історичного міста Луцька.

По ходу я згадав анекдот, який Вован умудрився сьогодні вранці мені розповісти. Чотири слова, а є над чим думати.

«Я тебе люблю, ти такий класний!
Це правда, я себе... теж люблю».
Так, так. Оце так любов! Бува й таке!

Вован знав, що я зібрався сьогодні до циган. І не міг лишитися в стороні, аби щось не підкинути.

– «Полюбила свиня вовка, аж посиніла головка» – як тобі народна мудрість? – Вован широко усміхався, чекаючи на мою реакцію.

Я матюкнув його беззлобно і подався на Красне до циган. Мене вже його кпини на цю тему зовсім не займали.

Мої батьки жили й досі у Кременці, я часто до них їздив, але вже давно осів у Луцьку, де закінчив університет, і якимось вийшло, що став журналістом.

Йдучи вулицею Миру (от совети), я відчував на собі погляди з-за парканів приватних будинків чи з вікон. Я був тут чужаком, і вони хотіли знати, куди і до кого я йду і взагалі – хто такий і чого ходить тут в нашій околиці.

Врешті я дістався тої Радгоспної вулиці і під номером 14 побачив простий селянський великий будинок, у дворі якого вовтузилося кілька дітей – хлопчики й дівчатка, замурзані, напіводягнені – надворі стояло літо – і відкриті до незнайомого дядька одразу ж – веселі білозубі усмішки, і всі разом повели мене до тітки Мар'яни.

– Ти знаєш оту зірку, найбільшу, що так світить яскраво біля місяця недалеко. Буває і вечірня і ранкова...

Я вже сидів у них кілька годин, і йти мені нікуди не хотілося. Тут було добре. Спершу було, так би мовити, прийняття. Звідкись понаходила повна хата людей. Швидко накрили на стіл – приймали гостя.

Вони вже чекали мене – знали, що я приїду і знали, чим і чому я займаюся. Я до того написав листа тітці Мар'яні, потім зателефонував, домовившись про зустріч.

Двоє старших братів Василька, високі, широкоплечі з неголеними бородами і вусами, але гарні приємні хлопці, його дядько, і його сини, дві сестри Василька також, це були їхні діти, і... дівчинка двох і хлопчик трьох років – надзвичайно гарні – діти Василька і Люби. Потім заходили ще сусіди і родичі, і ми говорили про все разом, головне про Василька і Любу, про суди і тюрми, про газети і людей.

Я сидів у них і враз мені захотілося бути циганом, жити їхнім життям, перейматися їхніми інтересами, заглиблюватися в їхній стиль життя, бо тут все було прикольне, а головне – вони почували себе вільними від світу. Законів для них не існувало, правил також. Історія Василька була ніби звичайна, от лиш лихі суди і сволота її чоловік, а так – ну що, є діти, ну і слава Богу.

Тоді вперше я побачив дивний звичай – поставили сім чарок і пляшку горілки – для чоловіків. Першу пляшку п'ють тільки чоловіки, стоячи – і всі з одної чарки, а всі решта чарок стоять тут же на столі, але неторкані.

Отак ми випили швиденько пляшку горілки, а потім сіли за стіл уже зі всіма.

Пообідали, випили добряче. А тоді, вона була тут вочевидь за командира, Мар'яна, Василькова мама, сказала всім забиратися з кімнати – у нас з нею окрема розмова. Діти бігали по хаті і ніхто на них не звертав уваги. Але малий, його звали Сашко, трьох з половиною років, заліз мені на руки і лазив по мені як по дереву, і обіймав мене, потім кудись біг, потім знову появлявся і кидався мені на ший. Його хотіли прогнати, але я не дав, від малого йшла дивовижна позитивна енергія, він просто впливав у

мене, як,,. моя дитина, я сказав би це так, але в мене не було дітей, і тут я вперше якось гірко за цим пожалів...

А Мар'яна сказала – мені Василько написав, і я до нього зразу поїхала, і він розповів про тебе. Я знаю, що він помилитись не може – у нього Божий дар. Але ж ось дивись – це його син до тебе прилип.

Бачиш, як воно в житті. Чому малий так прилип до тебе? Чому ти до нас прийшов?

Бо така була воля Божа!

Я зазирнув йому в очі, мені цікаво було побачити, що я там побачу, що я почую чи, точніше, відчую в очах зовсім малого вовченяти.

Очі були чисті, відкриті, з них променіло ясне і світле дитяче почуття цікавості і приязні, але коли я вдивився в них глибше, я помітив десь у кутиках рота малого, у його виразі обличчя ледве помітною тінню проковзнуло, що він також вовк, і все не так просто з ним буде і зараз, і колись. І я трохи злякався, але притиснув його до себе, не перериваючи розмови із Мар'яною, ніби захищаючи його від майбутнього, від прийдешніх випробувань і тривог.

На ньому вже не буде родового прокляття, більше того, він лиш наполовину циган, тож багато чого в його генах має бути інакше. Але вовча порода в ньому десь вже зараз проявлялась, і я подумав – мабуть, тепер це може бути сила і спроможність, а далі – як Бог дасть. Адже межа між добром і злом в людині насправді дуже хистка. Як повернеться психіка цього малого, що переважить? Бо сила в ньому є, але вона ще сліпа, неосмислена, тому він так себе поводить. А підросте? А почнеться період дозрівання? Що ж буде з ним?

Але то вже його доля і воля Божа, воля Провидіння!

Забиратися з хати п'яній компанії важко, отож ми з Мар'яною пішли до іншого покою, Сашко йшов з нами, тримаючи мене за руку, його сестричка мала щойно два роки і також появлялася до нас і підходила до мене не раз, але Сашко вже завоював собі право власності на мене, і коли ми сиділи з Мар'яною, раз по раз прибігав і знову залазив мені на коліна. Вперше дитина своєю набридливістю не тільки не заважала мені, а навпаки, мені було дуже приємно, я відчував якусь духовну близькість з малим, і вже підпитий і в чим далі кращому настрої під час розповіді Мар'яни в якусь мить почув себе також вовком – невідомо, з великої чи малої букви, але одним з них, мені захотілося бути одним з них, і щоби це все безпосередньо було також моє, і ці люди, і малий Сашко, і Василько з колонії, і всі ці цигани були моїми, а я їхнім... Але хто я насправді і чому я тут?

Врешті ми усілися в одній із кімнат. Це була спальня з горою подушок і покривал – чистюсінька, з щойно випрасованою білизною і мереживними покривалами.

– Так отож, знаєш таку зірку?

– Ну звісно, знаю! Венера – зірка кохання...

– А ти знаєш, що кохання – це добро і зло разом. Це може бути щастя і біда. Смерть, божевілля, втрата всього. Кохання, як вогонь – воно гріє і ніжить, може бути лагідне і приємне, але може бути суворим і безжалісним, і може знищити людину нанівець.

– Та всяке буває...

– А ти зараз мовчи і слухай, що я тобі розповім. Ти у нас ніби вже свій. Ти хоч і гаджо (це по-нашому чужий), але свій. Тебе прийняв Василько, тебе відразу полюбив його син. Ти вже наш.

Але я знаю те, що ти не знаєш. Це тобі не науки ваші, це – правда.

Колись давно ця зірка називалася Вовк, або Вовча зірка. А ще давніше її називали у далеких країнах, може, у Єгипті, – Люцифер. А ти знаєш, що це?

– У-у, знаю, але... Це диявол!

– Мовчи, кажу! Бо ти думаєш, що знаєш, а насправді нічого не знаєш. Там, де добро, там біда, там, де любов, там і смерть, там, де ревності, там прокляття, і з роду в рід біда на довгих ногах з ножем нагостреним біля твоєї горлянки... Ти знаєш, яке наше прізвище?

– Так, звичайно знаю! Вовк. О-о-о...

– Все непросто, гаджо! Ти симпатичний чаво – це по-циганськи хлопець, – не ображайся, бо це слово може тобі дивно звучить, а я вже до тебе кажу, як до нашого, – але ти дивишся на життя з вашого погляду. У вас світ недобрий, дурний і злий. В нас теж недобрий, але для своїх чесний, і в ньому у нас більше правди. Як є, так є.

Але колись давно, дуже давно, якісь демони чи дияволи, ангели чи архангели посварились між собою. Там у них було всяке і якийсь молодий хлопець украв чийсь жінку.

А той, чия була жінка, називався Люцифер, і був демон хоч і дуже сильний, але свого суперника подолати не міг. Одразу він наслав на нього прокляття, і, хоч той був дуже молодий, та дожив лиш до двадцяти років і помер.

Ненависть Люцифера до жінки, яка його зрадила, була така велика, що він хотів за всяку ціну її знищити, а була вона вагітна від його молодого супротивника, і цей Люцифер хотів її вбити, щоби вона не народила дитину від того.

І вона тікала від нього, тікала, і вже вибилась із сил і вмирала, готова була до смерті, але вийшла до неї згряя вовків, і вони не загризли її, а навпаки – занесли в свою печеру і там сховали.

Народила вона потім там серед вовків сина, і він виріс з ними разом, і потім все якось минуло, він дістався людського світу, але його і серед людей називали Вовк.

Але Люцифер відчував його народження і наслав на нього прокляття – те саме, що на його батька, бо іншого наслати не міг, це вже було родове. І так воно переходило з роду в рід, і ніхто не міг подолати його, бо умови його зняття були надто високі і нереальні для створення в будь-якому світі.

З року в рік, із століття в століття переходило це прокляття на наше плем'я. Коли в цьому роду, який тепер називали родом Вовків, народжувався хлопець у повний місяць, у п'ятницю, опівночі, під великою палахкучою Вовчою зіркою, йому судилося далі нести оцей тягар прокляття на собі, оцей наш хрест.

Він обов'язково появлявся, якщо не в кожному поколінні, то через одне, але всі знали, що якось колись у когось появиться Мічений Вовк, і це буде він.

Якщо умови його життя не складуться так, щоби він подолав це прокляття, у двадцять років він помре, чимдалі більше стаючи ночами вовком, і смерть його буде сумна і страшна.

Мічений Вовк ніколи не знає про себе з дитинства, не знає, не має права знати, як подолати прокляття.

Він лише після семи років починає почувати себе іншим, а після дванадцяти, а часом і після десяти років життя, тікає ночами в ліс, і приходиться вранці, і не пам'ятає сам, що з ним було, і ніхто цього насправді не знає.

Якщо би хтось захотів зазирнути в цю таїну, він би загинув. Це кожен знає з нашого циганського роду Вовків.

Мічений думає, що про нього ніхто не знає, він живе сам, у нього немає друзів, він одинак з дитинства.

Але старші про нього знають, і чекають виконання прокляття, але найбільше чекають знака, що прокляття зняте! Не вірять, але чекають.

І коли у двадцять років Мічений гине за тих чи інших обставин, є спеціальний обряд його поховання, з молитвами і заклинаннями, щоби не повторилося біди.

Мічений після п'ятнадцяти років ночами ставав вовком і жив уночі, як вовк, а вдень був людиною.

Прокляття ніколи не буває таким, щоби його не можна було зняти.

Але мусила знайтись для цього хлопця жінка, яка би заради нього ще до його повноліття – до п'ятнадцяти років – пожертвувала би родиною і собою, і всім на світі, і пішла би за ним світ за очі.

І проходили роки за роками – через чотири покоління народжувався хлопчик, який на порозі свого дозрівання починав ночами перетворюватися на вовка. І не знаходилося такої жінки, і він, одружившись, помирав у віці двадцять років, народжуючи дівчат.

Мій син народився під отією зіркою Вовк у п'ятницю, це її день, і я вже знала від своєї мами, а та від своєї, це передається – що тепер моя черга чатувати за сином і чекати його одужання чи його ранньої смерті.

У нього це почало проявлятися коли йому було сім років, він мінявся надвечір і на ніч починав вищати і скавчати як цуценя і одного разу встав і вийшов, і прийшов під ранок змучений і дикий.

Знаєш, до семи років дитина говорить правду у вічі, не розуміючи, що вона каже. Тоді дітей треба слухати, бо їхніми вустами говорить Божа воля.

Він колись сказав – я знаю, в мені росте біда, але вона пройде. Йому було п'ять років тоді, і я злякалась, що вже почалося, але ще минуло два роки, аж коли він вночі на повний місяць устав мовчки, одягся і пішов, і я навіть не могла спитати його, куди він йде, бо погляд у нього був злий, колючий, дорослий і... вовчий, скажу тобі правду. А вовкові на дорозі не ставай – загризе!

У нас в роду всі такі чоловіки – їм поперек дороги стати не можна, вмирають, вбивають когось, їх вбивають, вони б'ються хоробро, пруть на небезпеку по-дурному, не озираючись, оттакі у нас родові циганські перекази, скільки хочеш такого – всі знають, у нас рід жорсткий і суворий!

І треба було йому одного разу пом'якшитися!

Ні, я нічого такого сказати не хочу! Ніхто нічого не бачив, і він сам не знає, але те, що тут вовк замішаний, то напевне. І він вже був не мій.

Я плакала і молилась Богові, аби хтось чи щось послано було йому з Неба.

У тринадцять років він вже знав про себе правду. І я нічого не могла зробити, коли опівночі в певні дні він виходив з дому і на ранок повертався, і спав до полудня.

Я хотіла якнайкраще, ми послали його в школу. І навіть коли ми мандрували, він ходив до школи, бо я собі думала – нехай хоч грамоті навчиться – може, щось це допоможе... А тоді появилася вона.

Уявляєш, що я про це думала.

Я думала, що це його кінець.

Бо йому би дівчинку, кохання, а тут вчителька, доросла жінка. Я плакала над ним і чекала присуду...

А коли виявилось, що вона від нього вагітна, і не хотіла робити аборт, і її чоловік з ревнощів засудив її, а їй дали умовно і вона народила дитину, я почала думати – не може бути, невже старша за нього жінка...

І що я тобі скажу – ото тих два місяці, коли вони почали зустрічатися вдруге, він прийшов одного разу і сказав – мамо, я сьогодні цілу ніч спав там, в мене пройшло!!!

Боже мій, скільки людей мучилося через це родове прокляття...

Розумієш – він буде жити, як нормальна людина, в нього не буде цього, тільки прізвище лишиться Вовк, і все, він буде жити довго, і вони народять нам ще дітей, і будуть ще хлопчики, які вже будуть звичайними нормальними людьми, і я така щаслива, що вона є, Боже, я так люблю її і цих дітей!

У нас все буде добре, от побачиш!

Бо це та любов, про яку мріяли в нашому роду багато поколінь.

Я сидів очумілий від почутого і не міг нічого сказати.

– А вона знає? Люба знає?

– Звичайно, тепер знає, давно вже знає. Спершу вона не знала, чому він тікав ночами, а Василько не міг їй сказати. Боявся, що вона його покине. А потім признався, і вона не відсахнулася, не відреклася, вона сказала – тебе одного люблю!!!

А що я тобі ще розкажу? Оце найважливіше ти вже знаєш і сам. Насправді люди самі знають про себе все, але йдуть до ворожки, аби вона їм сказала своїми словами те, що вони й самі знають. Василько мені написав про тебе, я знала, що ти прийдеш. Мій син каже, що ти хороша людина. Але нащо тобі це все, чому ти нами займаєшся? Книжку хочеш написати. Не напишеш ти книжку. Але мабуть щось напишеш. А якщо допоможеш їм, Бог тобі віддячить.

Ось вони діти його – одній два, другому – три, ось вони, тут живуть поки що зі мною. І я щаслива, що маю ще онуків. Це у вас там інакше люди живуть. А в нас, у циган, якщо прийшлося дитя, то наше, ми повинні його доглядати і виростити. Бо то Бог послав. Я й забрала собі обох його дітей і радію їм.

А про нього ось що я тобі скажу. Він незвичайний і доля в нього незвичайна. Я давно на нього гадала і знала, що з ним буде щось незвичайне. Так, він Богом мічений. Такий народився, зразу і завжди був особливий. Він розумний і весь у собі, в школі вчився завжди добре, бо хотів вчитися. А як вона появилась у школі, то він просто зі школи не виходив. Змалечку в неї закохався. І все тут.

Я було його відмовляла якось, але в нас все вільно, не вбережеш хлопця, якщо він пустився кудись літати. А він літає, він ще буде кимсь чи чимось.

Я йому передбачила, що буде у нього велика любов і велика біда, але то мине, і він буде щасливий. Колись буде. Це я тобі кажу.

Ти ж його бачив.

Ти бачиш, що він незвичайний, які в нього очі. Це очі людини, яка бачить більше ніж ми з тобою.

От він зможе і ворожити, і відчувати на відстані те, що не всі чують.

От ти знаєш, що говорить трава? А він знає, що говорять птахи і що говорять дерева. Він такого мені тут наговорював з дитинства, що я диву дивувалась, я й сама багато чого знаю, але такого ні. Не прислухалась.

А він чує.

Я не дивуюсь, що вона в нього закохалась і що так сталося. Шкода, що трохи зарано, малий був ще. Але тепер ота затримка в їхньому житті – то теж Божа воля.

Це вам здається з вашими мобільними телефонами і комп'ютерами і всяким таким, що ви більше знаєте. Ви нічого не знаєте насправді, бо ви давно загубились.

А в нас життя інше, ми не вчимо ваших наук, але ми відчуваємо життя і людей і все довкола...

Він колись спитав мене – як навчитись гадати, а я йому кажу – ти дивись на людину уважно, трохи можеш їй на руку глянути, трохи карти кинути, але якщо вона з тобою поряд, то ти відчуєш її і все скажеш.

Є такі люди, що можуть гадати, бо їм Богом дано. А є такі, що ніколи не навчаться, бо і так не зможуть, як би не вчилися.

Він ще малий був, зовсім малий колись сказав – мені треба дзеркало – я там усе побачу.

Я аж злякалась – звідки він таке може знати. Але ж я казала, до семи років дитина говорить таку правду, яку треба слухати, бо то Бог говорить її вустами.

Він сам не знав ще толком, яке дзеркало і навіщо. Сказав, ніби прорік. І забув.

Потім ще колись згадував про дзеркало. А потім ніби забув.

А я пам'ятала. Бо то у пророцтві було, що вони повинні одне одного побачити у дзеркалі і тоді їхня любов переможе зло і прокляття щезне.

Ніхто ніколи не знав, про яке дзеркало говорилось, але так було сказано, так переказували з роду в рід.

Але зараз я знаю – дзеркало їм вже не треба, все відбулося. На відстані слова. На відстані звуку. Без відстані, просто відбулося. Це вже сталося.

А той, через кого вони в біду потрапили, буде нещасливий, це я тобі кажу наперед.

Нічого я йому не бажала, зло не можна навіювати, бо до тебе прийде назад. Але він накликав на себе біду, її мучив за життя, а коли пішло не по його все, то накликав їм обом біду – зумисно, старанно, ще і Василькові настояв у суді, аби більше дали. Той чоловік не був зраджений.

Він не любив її ніколи, у нього була в Червонограді постійна коханка всі ці роки, та й в інші боки він стрибав у гречку, і дитину забрав до батьків.

Люба була йому просто вигідна, бо в неї хата і машина і він свій бізнес почав робити у Луцьку і в Червонограді разом. Рано чи пізно, він все одно би її покинув. А тут таке сталося, ну і його заткало ревності – крик ножа, як співає там один поет.

Ото в Миколі і задіяло. Але йому вернеться, десь колись вернеться. Не від нас. А доля зла, здійсненого іншому, не прощає.

Нічого, переживем. Вже небагато лишилось.

А ми її до себе заберемо, вона не пропаде з нами. Буде наших дітей вчити, і своїх няньчити, проживемо, і Бог дасть – якось буде.

От я тобі скажу – у тебе життя не складалось довго, але тепер складеться, бо в тобі доброта появилася. А її було менше.

Я нічого про тебе не знаю, але почуваю, що ти пережив білу і тому розумієш тих, кому гірше, ніж тобі.

А те, що з ними сталося, було написано в книзі життя.

Так мало бути. Вона мала знайти своє щастя, і він мав знайти своє щастя.

Ти б його тоді бачив, коли в них любов зацвіла. Та я ніколи такої щасливої людини в житті не бачила. Я її теж не бачила тоді, але він розповідав, яка вона, що вона і хто вона... Боже, та хай би все було як було, аби бачити одного разу свого малого сина таким щасливим...

А тепер він вже не малий. Туди-сюди – скоро й вісімнадцять.

А в такому віці у нас цигани вже на себе давно заробляють – хто як може, і він заробить, і все буде...

У них все буде добре – це я тобі кажу... Бо біда вже минула, важка, сувора біда, але вже минула, і тепер – тільки Божа воля на добро є вища сила над нами – і ми тільки її виконавці, ми просто рухаємось, як нам доля підказала, а як добро чиниш і віра в тобі є і любов, то ти сильний.

Після страждань людина оновляється. Я вірю своєму синові і жінці, яку він любить.

Ти знаєш, що він її дуже любить і зараз... Він тобі це казав. Так отож.

Любов велика і сильна таки перемагає зло...

...в першу ніч я думав збожеволію від щастя і шалу... в мене виривалося стільки всього що я й сам про себе не знав і не відав з мене йшов струм і блискавки... я бачив велике світло великий вогняний шар кулю яка світилася в мене перед очима і в ній були ми обоє поєднані в неймовірному сплетінні тіл... вона казала ти шалений диявол ти нащо робиш... я викручував її в усі боки я перевертав її з усіх сторін я залазив на не іверхи просто над її ротом встромляв їй стрижня в рот... і вона піддавалася усьому моему божевільню і я кінчав їй в рот просто трахаючи її в рот і мені було дико легко і божевільно страшно... це був не я той хто робив це він був десь поза мною це була інша людина в мені я не знав цього так ніколи не думав але шалена фантазія виривала мене з дійсності я шукав ще чогось я одразу прагнув усе мати все на світі все мати з нею те що вона ніколи не мала з ним ніколи з ніким іншим... я хотів володіти нею так як ніхто досі... я хотів переконатися що сприйме всі мої божевільні настрої і пошуки... і вона радо йшла назустріч всьому чого я тільки не прагнув і сама була щаслива в цьому шалі... і це була та ніч про яку я пам'ятатиму до смерті...

– Я свідома того, що я – злочинниця, і з погляду законів і звичаїв нашого суспільства я скоїла злочин, закохавшись у підлітка, який став батьком моїх дітей.

Мені про вас розповіла його мама, вона приїжджала недавно до мене на побачення.

Я не буду перед вами виправдовуватись. Світові неможливо пояснити, що зі мною сталося і як воно сталося. якщо хтось хоче це зрозуміти, то зрозуміє, а як ні – то не зрозуміє ніколи.

Якщо ви людина освічена і певне багато чого читали, то зможете зрозуміти формулу – любов не знає слова «ні» і ще інше – любов часто постає проти логіки, неспроможна піддатися повному аналізу.

Любов – це окрема спеціальна стихія, це матерія, яка існує поза розумом і логікою. Авіценна писав колись, що кохання – це хвороба, бо людина втрачає глузд і живе в стані афекту.

Я вже знаю, що загалом вам це зрозуміло і прийнятно, отож я вам теж розповім про себе.

Насправді мені би дуже хотілося, щоби хтось написав правду.

Але зрозумійте мене – не правду про зовнішній факт нашої драматичної, майже трагічної, історії, а правду ту, яку розумом не обняти, яка є нашою з ним правдою, моєю правдою, його правдою, правдою

наших дітей, правдою іншого світу, ніж той, в якому ми живемо, світові правдивого кохання і неземних пристрастей.

Не дивуйтесь, що я говорю до вас такими словами і таким тоном. Уявіть собі мене в тюрмі на роботі і вільний мій час – я постійно читаю і дуже багато прочитала про теорії почуттів, про кохання і любов – як дві різних теми, і я шукала сама для себе і для нього правди про себе і про нас. І думаю, я її знайшла.

Тобто я її знала і він знав – але було знання поза артикуляцією в словах, це було знання позасвітне, те, яке було в наших генетичних кодах, які переплелися зараз в наших дітях, знання, яке потребує висловлення в словах і коли ти знаходиш десь ці слова – ти щасливий, бо ти це знав, це про тебе, але не вмів це висловити, це знаходиться і в художній літературі і в психологічних дослідженнях, в різних книгах по частинці правди, і одного разу ти її маєш.

Я чекаю свого часу, щоб йому розповісти все, що я прочитала і надумала.

І ще одне наперед скажу. Я тут наслухалась різних історій від своїх товаришок по тюрмі і навчилась багато чого.

Можна закохатись в підлітка, як в янгола, бо він гарний, бо він чистий, бо він як пуп'янок, ще багато чого може обіцяти і хочеться вірити, що за світлими очима, за чистим обличчям, за блискучими очима якраз і є те, що висвітлює в обличчі душа.

Але часто це є обман або самообман.

Підліток ще дитина і ще табула раса. Він сам ще не знає, хто він і що він, і може бути дуже жорстокий і зрадливий, і боягуз, і егоїст, і невідомо, що з нього стане, коли він буде дорослий. Може, просто звичайний тупуватий рагуль і міщанин, таке собі звичайне батярувате ніщо. Або алкаш, наркоман, злодій чи гвалтівник. А той янгол, якого ми собі уявляємо під якимось тиском батьків під страхом і непевністю легко може зрадити, здати, підвести хоч сам цього хотів і прагнув близькості і ніби сповнений був почуттів, і був щасливий, але батьки здебільшого вороги дорослим його друзям, бо ті можуть забрати його увагу, його почуття, і батьки роблять усе, аби розлучити його із старшим об'єктом його бажання, почуття чи пристрасті.

Мені пощастило, він не такий, він справжній, це мій справжній янгол, і те, що я в ньому гукала і у що безумно повірила, виявилось правдою, мені Бог дав це щастя, і тому я вірю, як каже його мама, що це Провидіння, що це Божа воля, і я в ній лише знаряддя, виконання того, що було нам послано зверху, з Неба.

Але ось що я вам розповім про себе.

Я росла отам в Луцьку, на Кічкарівці, єдина донька старих батьків і, певна річ, куди мене було послати вчитися, як не в наш тоді ще педінститут, і я шкодувала, що виїхала вчитися до іншого міста. Бо мала ніби волю і жила би зі всіма в гуртожитку, а так була змушена щовечора вертатись додому, аби не пізно.

Часом я ночувала в гуртожитку, але завжди наперед попереджала батьків, і це було в крайніх випадках, і я завжди телефонувала їм зранку, що все гаразд. І так велось два курси, аж був Новий рік, гулянка була чудова, я була просто щаслива, танцювала і співала, як ніколи, я дуже люблю танцювати. І в мене виходить добре. І я співаю і ще закінчила художню школу, і граю на фортеп'яні, одне слово – душа компанії.

Але впилася і прокинулася на ліжку в чоловічих обіймах, зовсім гола.

Можете уявити собі мій жах. Я хотіла вирватись, але важка чоловіча рука обхопила мене, і я вже бачила, що це Микола, він давно за мною упадав, але не надто мені подобався.

Вже пізно, сказав Микола, ти моя, тут в кімнаті нікого нема крім нас, я подбав, так що не пручайся, будемо продовжувати трахатись по-тверезому.

То справа сумна і давноминула. Я завагітніла, і ми з Миколою одружилися. Він з Червонограда, родом з шахтарської родини, і коли почалася незалежність, вдався до всяких бізнесових справ і мене фактично кинув дуже швидко. Інтимні справи в нас бували добре якщо раз на місяць, і я вже знала, що в нього є коханка в Червонограді, і не тільки.

В нас народилася донька, я пішла працювати, а Маринку він постійно відвозив до своїх батьків у Червоноград, бо мої були старші, хворіли і одне за одним швидко померли упродовж п'яти років, і дитину не було кому глядіти, і Микола одвозив її у Червоноград, і вона виростала там.

Він багато пив, зі мною був дуже грубий, постійно матюкався, кілька разів п'яний кидався мене бити, і я вже сама була рада, щоби мала більше була в Червонограді, і не чула всіх оцих скандалів і сварок.

Думка в мене була така, що ось дитина підросте, я з Миколою розійдуся, заберу малу до себе, і ми собі спокійно удвох заживемо. А далі – як Бог дасть. Я ніколи ні з ким йому не зраджувала, ніколи й гадки не було такої.

А він постійно кепкував над моїм захопленням музикою і малюванням, то все було дурне, на його думку, жінка повинна мати дітей і дбати про хату.

А я більше часу, ніж вдома, проводила в школі з дітьми і була щаслива там більше, ніж вдома.

Василько появився в мене на очі, коли був ще в другому класі, а я проходила в школі практику, щойно закінчувала інститут, бо мала перерву через народження дитини.

Його не можна було не помітити серед наших дітей, і не тільки тому, що він був циганчук, у нас в школі чимало циган, і його якась родичка навіть в інституті в нас училась, і прізвище в неї було дивовижне – Джаджа, що означає по-їхньому «іди, іди», тобто йди два рази.

Але він був такий гарний, що на нього не можна було надивитись, але ще одне – в нього були такі очі, що я ще тоді не могла і хотіла від них відриватися, я занурювалась би у них все життя... і, сподіваюсь, буду дивитись... Вони були великі, зовсім чорні і не мигаючі. Він, здавалось, ніколи не кліпав очима і коли позирав на тебе впрост, то ставало якось моторошно, і його прізвище Вовк якось в'язалося з ним, щось в ньому було таке привабливо звіряче, навіть брови широкі й густі і довгі були, якось по-звірячому загострені.

Коротше кажучи, дивна дитина.

Я вела у них кілька уроків тоді, коли він був у другому класі, і йому було дев'ять років, і могла погладити його по голові і почувала електрику його волосся, і ніби щось говорило мені, ніби я торкалась якоїсь таємниці, і мені не хотілося відпускати руки з його голови і так тримати його, і обійняти його, і притулити до себе. І... захистити... я не знала від чого і чому це виникало в мені, але я відчувала, що ця дика нібито, і по-звірячому нашорошена дитина вимагає захисту, прихистку, підтримки в біді, що йому важко, що йому треба якогось місця, де би він почував себе в безпеці...

Потім минуло майже п'ять років.

І коли на початку навчального року я зайшла в сьомий клас і побачила вже майже юнака з буйними чорними кучерями, в мене просто серце ойкнуло. Я одразу пізнала його, але не подала виду, і провела урок як завжди, але дивилась на нього і майже тільки на нього, хоч позірно дивилась на всіх.

І, Боже коханий, я відчувала на собі повсякчас його немигаючі, чорні як ніч, очі, які не відпускають мене, він невідступно дивився на мене, і потім його погляд переслідував мене вдома, і я приходила в школу і хотіла його бачити...

І нічого більше, повірте, ніяких грішних думок мені й на гадку не могло спадати, я хотіла його бачити, бо він був приємний, він мені подобався, він творив мені гарний настрій.

А потім виявилось, що він чудово малює. Просто Богом даний талант. Я почала залишатися з ним після уроків і вчила його малювати, і це було дивовижно прекрасно, бо я сама малювала разом з ним і ми малювали разом, а потім вирішили зробити якусь картину разом, це було настільки прекрасно, що ви собі уявити не можете. З нього перла така висока енергетика, такий рівень емоційного просто валу почуттів, що я не могла опам'ятатись.

Він почав приходити до мене додому і сам, і з братом, і якимось ще учнями, але частіше сам. І Микола його бачив, і кривився, що я з дітьми вожуся в школі, а цього заставляв найчастіше, і Василько почав його дратувати, і одного разу Микола приїхав і застав у хаті Василька, і Микола просто тупо сказав йому забирайся к ебені матері з хати, бо ти мені вже поперек горла стоїш, як собака циганська кістка.

Малий вилетів з хати, я за ним, але він помчав стрімголов, тоді я скочила у машину, і поїхала за ним, і наздогнала його вже за містком, там за озерами, як на Красне їхати, і він зупинився і заліз до мене в машину, і я обняла його і почала цілувати, і я плакала, і він також цілував мене, а потім поцілував у губи, і я не опиралася, і ми цілувалися довго, і він хапав мене скрізь і притискався до мене тілом, і я почувала молоду чоловічу хіть і лякалась, і потім відсторонилася, і відвезла його додому, і повернулася вся не в собі, а Микола вже бухнув свою стаканюру водки і почав мене матюкати, що я розвела тут вагон виблядків, і що в хаті нічого нема ні жерти ні випити, ось він приїжджає з відрядження, і тут хуй що робиться, а не господарство, і на хера йому жінка, яка тільки з дітворою возиться, а чоловік їй пофіг, я сказала: не треба – то забирайся звідси, це моя хата, а він вдарив мене в обличчя, потім ще раз і сказав: я ще з тобою, суко, розберуся і пішов геть з хати. І не появлявся кілька днів.

Якось Василько прийшов до мене до хати, і я не змогла опертися, його очам і його бажанню, і фактично він звабив мене сам, хоч це може виглядає і смішно, і неправдиво, але це правда, що вже мені зараз вигадувати...

– А ви... знали про... його... особливості... Ну про ці нічні його блукання?

– Я? Напевне, не менше від його матері, якщо не більше.

Оце було найпершим моїм страхом і нерозумінням, що стається, коли, після його безумних звірячих шалів тіла, раптом він скидається, дивиться на годинник і каже – я мушу йти!

«Та куди йти, Микола не прийде, лишайся, я врешті викличу таксі, якщо тобі треба додому!»

«Ні, я мушу йти!»

І я враз бачу іншу людину, він стає зовсім інший, він швидко вдягається, чужіє на очах, риси загострюються, голос стає хрипкий і

чужий, я прийду завтра, каже він і йде, і мені стає дуже страшно, коли він повертається і раптом дивиться на мене впритул своїми чорними очима, я починаю плакати – чому ти йдеш?

«Я мушу, я мушу, не тримай мене, я прийду завтра!»

І він щезав як тінь, я навіть не бачила, як і куди він йшов, у нас там великий сад, і далі вже не багато будинків, і далі – поле, а ще далі – ліс...

Я дивувалась, коли збагнула, що він не йде на вулицю, якою ближче додому, а йде у сад і зникає десь там...

Коли я спитала його наступного дня, він лиш подивився на мене важким сумним і навіть трохи злим поглядом, а потім прохально сказав: «Не питай мене ні про що, я тобі потім розповім колись, але так треба».

Мене це лякало, але, як вам сказати – я вже більше нічого на світі не хотіла, а тільки його...

Якщо по інтимних справах, я десятої, навіть сотої, долі не діставала від сексу з Миколою, у порівнянні з малим Вовком.

І ще одне – він просто гіпнотизував мене. У нас почалося таке, про яке, вихована в чемній порядній родині, дівчина з передмістя ніколи й сном і духом не могла би подумати.

Ми злягалися з ним скрізь, де тільки можна було. У школі – в класі, в учительській, в спортзалі, у жіночому туалеті...

Я забула про все, ніякого сорому перед ним, ніяких пересторог і умовностей, все було дозволено, все! Я робила все, що тільки могла дозволити мені моя і йому його фантазія.

І ми були щасливі.

Я завагітніла зразу ж після першого дня, так по тім порахували, і потім сказала йому, і він із своїми божевільними очима, визнаючись мені в коханні, може, в сотий вже раз, попросив – лиши дитину, лиши її, і ми будемо з тобою навік зв'язані нею, лиши її...

Він подарував мені обручку і я йому, і ми ніби обручилися, і так минуло понад півроку. Я хотіла якнайшвидше розвестись з Миколою, який підозріло ставився до моєї вагітності, бо я, зрозумівши небезпеку, одного разу змусила його до злягання, аби відтягти момент підозри, що я вагітна.

А тут у Миколи справи пішли в Червонограді кепсько, хтось щось у когось украв, його фірма прогоріла, він сидів довше в Луцьку, і ми з Васильком любилися тільки в школі, аж тут Микола знайшов його листи.

Це я, божевільна, не могла їх знищити, бо Василько навіть не посилав їх, він писав і давав мені, я читала їх вдома і була щаслива! що це читаю, і засинала, почувавши його в собі.

Але ще доки Микола не з'явився надовго в Луцьку, минуло півроку після початку нашого зв'язку, і Василько ніколи не ночував у мене, завжди зникав перед дванадцятю, і одного разу він так вимотався в наших любовних іграх, що заснув і не прокинувся біля дванадцятої, як завжди, і я вкрила його і боялась розбудити, і він спав, як маленька дитина, і я цілу ніч дивилась на нього закохано і не лягала, лиш під ранок сон зморив мене і я заснула, сидючи біля нього на ліжку.

Я прокинулась від крику. Василько стояв голий і ошаліло озирався довкола.

«Я спав тут! – кричав він. – Я спав тут цілу ніч! Вчора був повний місяць. Все минуло!!! Я спав тут цілу ніч, і нічого не сталося! Все минуло!»

Потім він кинувся до мене. Була саме неділя, не треба було до школи і нікуди. І тут було таке, що знову ж таки не до описання.

Далі він розповів мені, як мусив щоночі, коли повний місяць, іти в ліс. Він там роздягався і не знав, що з ним було, не пам'ятає. Потім прокидався там, де скинув одягу, під ранок, голий в лісі, одягався і йшов додому.

Це було родове прокляття. І тепер він його позбувся.

Та, напевне, вам його мама все розповіла.

Він проспав у мене тоді ніч, коли був повний місяць, і не прокинувся. Отже, злі чари полишили його, і він далі був вільний. Від них. А як казала Мар'яна – тепер весь рід їхній вільний від цього прокляття.

– І це ви врятували його!

Я не знала про це, я не рятувала його, я його так полюбила, що все моє життя пішло наперекіс, я знищила свою працю, родину, навіть дитину від мене забрали – колись вона мене зрозуміє, я переконана. Але це було вище за мене.

Є таке оповідання у Цвейга – «Амок». Це слово означає певний тип божевілья. Дуже схожий стан поймав мене.

«Якби я подивився в очі юному дияволу, чортеняті, і побачив у глибині його погляду, що він любить мене, я віддав би йому душу» – це я вчитала в одного французького автора, і відчула свою особисту правду в цих словах.

Зі мною сталося саме так.

Я віддала йому душу!

І хоч я втратила певний час свого життя тут у в'язниці, я написала про нас майже цілу книжку, і може ви її якось прочитаєте, а може й допоможете її видати...

А після дитини й умовного ув'язнення він прийшов до мене уночі, він хотів побачити дитину і мене.

Що тут казати – тут вже не вік грав роль, а почуття.

Що таке вік? Через сто років нас усіх тут вже не буде, от і все. А в цьому світі невідомо, хто скільки проживе і хто як проживе свій час.

Я не могла йому опертися, і він приходив щоночі і ночував у мене, бо йому вже цілком минуло «оте» на той час, і ми були щасливі, і приїхала міліція... і нас спіймали на гарячому.

І далі ви знаєте.

Я думаю, що Микола нещасний чоловік. Він – батько моєї доньки, і вона живе з ним, і я не хочу йому зла, але щастя в нього не буде, бо він не вмів сам його дати комусь, і хотів знищити з ревності до жінки, яка йому насправді була байдужа, і її, і те, що вона знайшла.

А той, хто хоче комусь зла, щасливий бути не може!

Я входжу в неї і все набуває іншого кольору іншого змісту... я втрачаю себе шойно бачу її шойно дотикаюсь до неї... з першого відчуття шаленію від щастя... я покохав її так глибоко що переконаний – це було послане мені Богом... я дістав це я найщасливіша людина на землі я почуву себе міцним і сильним... я бачу як вона стогне піді мною як хоче мене коли мене бачить... як звивається коли кінчає від мене яка щаслива коли ми кінчаємо разом і наші стогони зливаються воедино... як мені хочеться тискати її груди впиватися вустами в її уста в П перса зубами майже кусати її призти її... мені хочеться роздерти її всю навіл і зануритися цілком і повиістю усім своїм еством у неї... я кричу, я вию від шаленого щастя від солодкого шалу від того що зараз володію всесвітом і нею... бо вона – мій всесвіт... вона – моє інше я... мене не було без

неї і не буде без неї... вона – це я я – це вона ми – разом... я хочу я маю я завжди буду хотіти /Т... / вона буде моя вона моя моя моя...

Фактично все вже закінчилося, і я поїхав на вихідні до батьків у Кременець. Хата в нас була стара, ще дідівська, але під горою Бона, з невеликим, але охайним садом, який батьки старанно доглядали, і хоч я наїжджав додому нечасто, завжди, коли опинявся сам у своїй кімнаті чи в саду, родинна хата навіювала мені спокій і занурювала в роздуми.

З якоїсь нагоди мама дістала родинний альбом і взялася вклеювати туди нові фотки, а я потім почав його переглядати.

Я вдивлявся в обличчя родичів і знайомих, діда і баби, яких вже не було в живих, а потім зосередився на своїх дитячих і шкільних фотках, і дитячих і шкільних фотках свого брата.

І мені стало сумно і навіть трохи лячно. Я відчув себе, як на цвинтарі. Отих пацанів і дівчаток, які дивились на мене зі старих фотографій, усіх давно вже не було. Вони щезли. Так само і я зі своїм незмінно наївним, простуватим, замріяним поглядом у ніщо. Мене також вже не існувало в часі і просторі. Такого.

Як і мого Женьки, маленького, трохи загубленого серед однокласників, ніби непомітного, але з поглядом, спрямованим ніби у себе. Я його тепер зовсім не знаю, він багато розповідає мені про себе, ми загалом приятелюємо, але я його не знаю, він дорослий, чужий чоловік. Я отого малого знав і розумів, а цього, що зараз –ні! Того Женьки вже давно нема.

В дитинстві все розумілося краще, ні простіше, ні, ми лиш мали менше питань одне до одного, ми були простіші, і тому відповіді на питання були зрозуміліші і чіткіші, в них було менше кольорів, барви плутають виразність погляду.

А старші майже ніколи не розуміють до кінця одне одного, говорять приблизною мовою, кожен народжується окремо, вмирає окремо, голий приходить на світ сам і голий іде з нього.

Це не я вигадав, я це десь читав, але зараз воно вразило мене все водночас, я мінявся і не знав, як і куди, в який бік несе мене ріка Часу.

Нам не дано предугадать,
Как наше слово отзовстся,
И нам сочувствие дается,
Как нам дастся благодать...

Ми всі вмерли, як змії скидають шкіру в певний період, скинувши з себе обличчя дітей зі всією ширістю і відкритістю світові, і водночас і з дитячою підступністю і абсолютним егоцентризмом дитинства.

Ми є, але нас нема, Час це страшна річ. Це смерч, це смерть, це вихор, який змів у ніщо маркесівське Макондо, це Стікс, це Вельзевул, це ніщо і все, найвищий Бог Всесвіту.

Я зав'яз у цій сраній патетиці сам, коли мене просто як мокрим рядном вдарила думка, що мене отого, колишнього, вже давно нема. Отакий, як зараз, я буду довго, буду мінятись, старіти, потім здохну, потім мене закопають, як і всіх довкола, через сто років нікого тут із тих, що живуть нині, не буде. Час усе знищить, курва, треба жити зараз, сьогодні і в крайньому разі завтра.

А на потім собі щось лишати?

Я втрапив у питання, на яке не мав відповіді. Тупо кажучи, якщо зараз не трахатися, то в старості все одно багато не зможеш. Але якщо зараз тільки цим і займатися, то до старості не доживеш. Бо ще треба щось

заробляти і яюсь жити і в старшому віці... От блядські питання. Врратися і не жити!

Як там у Гамлета з Подерев'янського – «питання блядські ці зайобують мене...»

Я зумисно, як завжди, приводив себе до тям від надмірної сентиментальності простим і жорстким внутрішнім матюканням, яке відразу усе приземлювало.

...Десь на тому боці... захотів я поці... – і одразу мій сентимент ставав правдивішим, бо я питав себе – а чого ти справді хочеш, і діставав сам для себе дуже приземлену, а я вже навчився хоч собі не брехати, відповідь.

Але приземлено навіть я відчув якийсь далекий сум за тими своїми сентиментами і тих дітей, якими колись були теперішні мої ровесники.

Але ще страшніше було дивитись на дитячі фотографії моєї мами і батька, їхніх шкільних приятелів і друзів, яких вже давно не було в живих, або які були доволі старі, ми були у них пізні діти. І ніколи б ніхто не вгадав у тому юному світлому, по-дитячому гарному і піднесеному обличчі старшого, лисого і товстого директора школи або ж головного інженера взуттєвої фабрики, або ж розповнілу маму кількох дітей, старшу касирку у великому супермаркеті.

Ці діти щезли, зникли у повітрі, у Часі, а з них народилися інші людські з'яви – з невгамованими сексуальними проблемами, з комплексами меншовартості у співвідношенні до світу, із заздрістю і ревностями, з набуванням хвороб і відчуттям перемог – так само умовних, фальшивих і тимчасових, бо Час усе знищить в попіл, в порох, у ніщо, ніяк, нікому і ніколи.

Я думав про Василька і Любу і згадував, як я приїхав до колонії, де сидів Василько, яке в мене було тривожне і дивне відчуття, коли я їхав туди, і як все змінилося, коли я звідти виїжджав.

А пробув я там усього кілька годин.

Той, хто був під судом, хто «сидить» у «зоні» – мічений назавжди людським осудом, винний він був у скоєнні злочину чи ні.

Якщо хтось «сидів», його на роботу братимуть значно важче, хоч це може бути водій, який ненавмисне когось збив на дорозі, або ж, підставлений старшими, пацан, який здуру і дитячого гонору бере на себе всю провину, хоч десь там при цьому тільки й стояв, або ж звинувачений у згвалтуванні ображеною дівчиною, або ж просто курвою, яка вимагала грошей, бо інакше посаджу, а він грошей не зміг дати... Про це я розмовляв з начальником колонії і до і після розмови з Васильком.

А що таке суд?

Затягли трое підлітків дівчину на квартиру (чого йшла з трьома пацанами на хату? – питається в задачі), взяли з собою випивки, скільки треба, набухалися і почали її трахати, один так упився, що заснув у сусідній кімнаті і нічого не мав і навіть не чув,

Дівчина на щось там образилась чи перехотіла, а вони не зупинились, і по її позову усім трьом дали по чотири роки і тому, що спав, теж – «за соучастіє в преступленні». Це було ще за советської влади, до незалежності. Тепер ця стаття набагато м'якіша й уважніша до загальної ситуації і в ставленні й до чоловіка.

Але ж от Барішівський суд дає пацану за велосипед, який потім повернули, – чотири роки колонії. І навіть потерпілий просив, аби хлопця не судили, – але суддя мала якесь зло до малоліток – і от! Це вже зараз, в наші дні!

А Василько?

Та хто ж мав право його коханку за таке судити, коли він сам цього хотів, і дітей, і любов тут...

Але ж судили! От і він потрапив до нас!

Я слухав начальника колонії і думав, як ми нічого в цьому світі не розуміємо, поки не побачимо на власні очі. Як легко на комусь чи на чомусь поставити печатку – «сидів» або «зłodий» чи «педік» чи ще щось і вже з отим ярликом, який ти людині вчепив, вона така, а ти ніби кращий і пухнастіший.

Я входив до колонії з пересторогою і напруженням, що побачу малолітніх злочинців, «зеків», «зону», зłodіїв і вбивць, грабіжників і насильників.

Одні за одними клацали за мою спиною четверо залізних дверей, і коли я опинився на території колонії всередині, то не міг одразу подолати якогось майже тваринного страху, що двері позаду тебе заклацнулись назавжди.

А потім я продивився територію колонії – школа, спортивний майданчик, гуртожитки, так званий штаб, де кімнати керівників колонії, бібліотека, музей із виробів вихованців, кабінет психологічного розвантаження...

А головне – ці підлітки, їхні обличчя з непідкупним інтересом до нової людини, з усмішками і жартами. Це була неділя і всі були вільні, і я з півгодини, після розмови з Васильком, просидів з ними на спортивному майданчику.

От тобі і «зеки» – думав я тоді на зворотньому шляху з Прилук додому, от тобі і зона, колонія, тюрма.

Я наслухався всякого там, надивився на них, і раптом збагнув, що візьми отак зграйку пацанів увечері з міста, з отих, що вештаються десь у центрі біля гральних автоматів, і поміняй, а тих, з колонії, сюди на вулицю – і ніякої різниці не буде. Ті просто втрапили в біду, а ці ще ні, просто пощастило, а все могло і може ще статися.

А ці наші дисиденти, політичні, в'язні совісті, адже вони сиділи в сталінських таборах, як і всі зеки, і на них це тавро не стоїть тепер, а на кожному іншому стоїть, хоч він міг бути не винний...

У Василька почалося нове життя. Він вже на волі, він став інший, але він є собою і був собою, який він дивний і сильний...

І мені стало сумно, бо життя моє досі не склалося, мама вже почала допікати мене, що я не одружуюсь наново, що вона не дочекається онуків, якщо я буду так марнувати час...

Час, марнувати Час, чи марнувати час...

...Суцільна тиша неймовірної ширості буття... моє «я» зливається з нею і ми одне ціле... я тебе люблю слова абсурд я твое ціле абсурд... я хочу тебе я чую тебе я відчуваю тебе тебе нема я один сам я шукаючи навпомацки... Діоген ліхтар ніколи нікому прощення і вознесіння тільки тому що гріх спокутуваний піднесе стражденну душу до висот неба... блудний син сам перед собою наступне на ластівку... смерть зупинка упокорення Люцифера в самому собі,.. щоби він не вирвався в мені за межі мого прутня за межі мого малого егоїстичного... я майже карликовий у своїй малісності.. а де велике «я» з того боку дзеркала де нема тіні де нема звуку, а є лиш далі початок вчорашнього дня і знову ті самі дурні помилки... карма не вийшов і далі ніхто нікому ніщо, я любив так що всесвіт міг би здригнутися і на третій раз біль перестав бути єдиним і я перестав бути єдиним у вірі... зрада зрада зрада зневіра чому ми всі страждаємо порізно.., чому не можемо знайти спокій... у стражденному втомленому світі говоримо одне одному не те... чому... тому що...

Мені захотілося назад у дитинство, у ранню юність, мені захотілося пережити все те, що пережив Василько, забути назавжди свої кількарічні майже божевільні прагнення живого сексу, прагнення пізнати жінку, і майже щоденне дрозіння до нестями, аби забутися, і в якусь мить вже, заплушивши очі, будити уяву і побачити і відчутти, як гарна молода дівчина, розкішна блондинка, дещо старша за тебе (так я мріяв завжди в юності, аби мене звабила старша жінка) бере тебе за руку, заводить кудись у кімнату, і ти відчуваєш її руку в себе на стрижні, і він страшенно напружується, і вона сама роздягає тебе, гладить ускрізь, цілує пристрасно, і ти відчуваєш язиком її язик, і ти піддаєшся її ласкам, і вона бере твого стрижня в рот, і потім, розвертаючись, витягає тебе на себе, і сама вводить твого стрижня собі у піхву, і ви починаєте рухатися в прекрасному ритмі, і ти щасливо кінчаєш у нестями, і шаленієш, і виприсуєш свою сперму... просто на себе і на ковдру, і на простирадло, і тепер мусиш встати, і все то повитирати, аби мама не помітила вранці, але вставати нема сил, і хочеться далі того чудового видіння, але ти, отямлений вже, сам-один на ліжку, тобі чотирнадцять чи п'ятнадцять чи шістнадцять років, поряд сопе на сусідньому у ліжку твій маленький брат, і дійсність сувора і невблаганна, і ти встаєш, все витираєш, і засинаєш, трохи присоромлено незадоволений собою, але з полегшенням в яйцях і приємним відчуттям у стрижні, і засинаєш із сподіванням, що одного разу це станеться насправді...

Може, цигани мають рацію в такому своєму стилі-життя... Може, вони в чомусь справді цільніші і менш закомплексовані й упосліджені, ніж ми.

Так чи ні, але мені знову захотілося, а вже не вперше, стати Васильком і пережити його життя, принаймні в ранній юності, і не мати собою всіх своїх підліткових порожніх пристрастей.

І в такому дивному настрої я вернувся із Кременця до Луцька. А тут мене чекала в газеті напяржонка, десь когось вбили і треба було терміново їхати в райцентр і писати репортаж, і життя брало своє у звичному ритмі, тільки щось в мені змінилося тепер, і я ще не усвідомив що, бо звичайне буденне життя брало своє, а поза всім самоосмислення вимагає часу, і приходиться не тоді, коли чекаєш, а само по собі. Якщо приходиться.

Біда манге, чавапе, біда манге, ромале...

Вони співали пісню за піснею, чимало й по-українськи, але переважно по-циганськи.

А ром кало гия йоне про тариго, а пре маро те доросел...

Я ніколи доти не був на циганських гулянках, тим більше на весіллі, і трохи лякався, почувавши себе доволі незвично в оточенні бородатих, вусатих і кудлатих, суворих на вигляд чоловіків, приниклих при них, але вочевидь впевнених у собі картато одягнених жінок. Я звернув увагу, що у всіх чоловіків були золоті каблучки на руках, у деяких на розстібнутих сорочках виднілись золоті ланцюжки з хрестами, у жінок золоті сережки і намиста різного на грудях, недешевого вигляду. А в хаті, куди я зайшов, було напрочуд чисто і прибрано, і всі були охайні, вмиті і чисті, і нічого схожого на вуличний вигляд циган і циганок не було, як пояснила мені Мар'яна – це для тих, для їхнього світу – ти вже трішки наш, то я тобі розповідаю – ми так вдягаємось і так себе поводимо, бо це входить в нашу працю – але в нас вдома все має бути по-справжньому. Я бачив кілька ікон в хаті і лампадки при них, і кожен, хто заходив, хрестився на ікони, і хоч весілля було не таким вже й великим, як на циганський розмах – але було тут не менше сотні людей, і підіймали тости за любов, за вірність,

за честь, за Василя і за Любу, за їхніх дітей, і за мене навіть, як друга родини, і я подумав – ось воно, щастя...

І раптом в мені болоче прорвалося відчуття гіркоти за власні помилки за те що не вдалося... за те, що насправді я сам у всьому винен також і не треба шукати винних інших... завжди ти винен насамперед сам і ще далі біль за затаєний гріх, в якому і сам собі ніколи не хотів би признатися... за невдалий крок фатальну помилку несамохіть наступивши ніби на горобенятко. яке впало з гнізда і ти не помітив його у своїй неуклюжій ході, заглиблений сам у себе і наступив і знищив, а може це і було справді твоє, але Бог не дав... і все що я робив і ним жив, ним пишався, або вдавав що пишаюсь, було порожнім і нічим перед обличчям справжнього виборонного вистражданого щастя... на чужому святі гість часом дуже самотній – тільки хто ж це бачить, чи знає... це його власні проблеми і мої також, але весілля тривало, і я стрепенувся і побачив їх знов – щасливих і сповнених благодаті...

Коли я дивився на них поряд і не так-то й різко виділялось, що йому вісімнадцять, а їй тридцять два. Василько був зумисно трохи неголений і виглядав старшим, зарослий невеликою темною борідкою, в нього відросло волосся і він скидався на кіногероя з любовного кінороману, і Василько встав, піднісши чарку, дякуючи батькам і Богові за тепло родини, яку він має, і раптом у дзвоні чарок задзвеніла позасвітня мелодія вовчого клану, і Василько здригнувся, бо чарка затремтіла сама у його руці і голос його враз змінився і став глибокий, низький і чужий, це говорив ніби не він, і цим голосом Василько промовив, що він цокається своєю чаркою із тим, хто перший був Вовком, хто став Вовком, хто хотів також вижити і перемогти в собі вовка і оте прокляте життя, в якому треба було навчитися простої істини, в якій головне – любити себе не можна більше за всіх інших. Коли ти думаєш, що когось любиш, то любити треба безоглядно, і тоді ти переможеш, він каже, що тепер вже вільний, – сказав Василько вже своїм голосом, і посміхнувся до Люби і поцілував її на «гірко», і їхні діти сиділи спершу поряд з ними, потім Мар'яна пішла вкладати їх спати, і цигани співали і грали на гітарах, і я згадав скептичні погляди тих, хто ставив їм печатки у паспортах, штампи про одруження, і подумав – що вони можуть знати про кохання, яке не має жодних меж.

Василько вийшов на ганок і, озирнувшись довкола, аби переконатися, що ніхто за ним не прошкує слідом, пішов у глибину саду і зупинився під крилатою яблунею, на невеличкій галявині, зарослій довкола не дуже доглянутим малинником.

Чорна сорочка, чорні джинси і чорна червоним розшита камізелька вказували би на цигана здалеку, аби його хтось побачив на вулиці. Волосся вже йому відросло за кілька місяців вільного життя, ще не по плечі, як колись, але кучері вже творили на голові поетичний німб. Трохи зарослий молодю борідкою, він насправді був гарний, і приковував до себе увагу значної частини жіночого роду.

Але як у всіх впевнених у собі чоловіків, незалежно від віку, це не було його проблемою чи питанням, він був такий, він це знав, і про це забув, бо так є, і все тут.

Він думав зараз про своє життя зовсім іншими означеннями, вийшовши з-за святкового столу у свій сад, на цю свою, знану йому з важких переживань дитинства, галявину.

Він пішов сюди сам, перепросивши Любу і гостей, що зараз прийде. Він мав побути зараз сам.

Так, це була ніч, і це сталося з ним саме опівночі. Він біг тоді сюди на цю галявину, яку потім сам очистив і пристосував для своїх роздумів денних і мандрів нічних, він думав зараз, що саме о цій годині з ним це сталося. Він сам не знав що, він не пам'ятав себе ніколи, не знав де він бував і що робив, тільки під ранок знаходив себе голого отут на цій галявині, біля одежі, яку чомусь скинув уночі, вдягався і йшов додому.

Скільки він потім передумав про це, і вдома, і з нею, і в колонії, він тримався мужньо і сильно, але відчуття незаслуженої біди, яке впало на його плечі, пригнічувало його раз по раз, і доволі часто.

Це минуло, вже майже чотири роки нічого з ним не стається. Але йому все ж таки й далі ставало час від часу страшно.

А як це вернеться? А якщо він теж помре у двадцять років, як його попередники, а як буде з його сином?

І чи воно справді минуло?

Василько курил вже третю цигарку, припалюючи одну від одної, заглиблений у свої раптом невеселі думи.

Він знав, що зараз не час над цим замислюватися, що насправді в нього все гаразд, він має кохану дружину, двох милих дітей, друзів і навіть цього прибудного до них журналіста, який несподівано став близький, як родич, як людина, яку знаєш все життя.

Василько не раз говорив про нього з Любою, він був нам потрібний, він мав з'явитися і він прийшов і став нашим, він вже частка нашої родини, друг, товариш і брат...

На те була Божа воля. Так мало статися. І так сталося.

Василько на весіллі пив дуже мало, свідомо уникав зайвої чарки, і зараз йому алкоголь вже зовсім вивітрився з голови.

А як ми будемо жити далі?

Де працювати, як заробляти, як складуться взаємини Люби зі всім циганським родом?

Чи їм жити з ними, чи окремо.

Все це поки що лишилось осторонь, зараз вони мушили одружитись, щоби зможти жити разом.

Я щасливий, думав Василько, — і нещасний водночас. Я все маю і не маю нічого, я молодий і дорослий водночас. В моєму віці багато хто тільки трахатись починає, а в мене двоє дітей і дружина.

Я ніс на собі родове прокляття, і вона допомогла мені його зняти своєю любов'ю, але як я можу це забути? Як я можу забути весь цей жах, що охоплював мене, підлітка, коли я відчував, що повинен тікати з хати і йти кудись у сад, у ліс, у поле, кудись... куди я й сам не знав... але геть від людей.

Я боявся, що ніколи жодної жінки не зможу мати і раптом закохався в неї, і врешті я, так, це я сам звабив її, вона не змогла відмовити моїм очам і моїм рукам, я знаю, це я все зробив, бо в мені була ТА сила, але... я тепер так люблю її, я люблю її більше всього на світі, я обожаю її і наших дітей, вона врятувала мене і весь рід, як я їй вдячний!..

Василько відчув, як тепло розливалось по всьому його тілу від цих думок, і раптом всі меланхолійні думки враз минули, він загасив цигарку і кинув недопалок у малинник, потягнувся, аж в плечах кістки хруснули, і відчув, що саме час вертатись до гулянки, бо зараз почнуться пересуди, куди це молодий пропав із весілля.

Він зітхнув із полегшенням, подивився на зоряне небо і сад довкруг і повернувся, щоби йти до хати.

І раптом десь здалеку долинуло сумно протяжне і довге вовче виття...

Виття не стихало довго і долинало, хоч і здалеку, але виразно і чітко, нагадуючи скорше плач, ніж загрозу, скорше жаль, ніж нагадування про іншу силу, але воно попри все викликало жах і страх у кожного, хто би це почув.

Василько здригнувся, як вдарений електрикою, розкрив свої чорні, як вугілля, або як оця ніч, очі максимально широко, і послав у глибину ночі важкий, енергійний і напружено сильний погляд. Він мить вдивлявся у ніч, ніби розмовляючи з нею, ніби в чомусь переконуючи ніч.

І враз виття припинилось.

Василько заплющив очі і ще мить стояв із заплющеними очима.

А тоді зітхнув, повернувся спиною до ночі, і пішов жорсткою, твердою ходою людини, яка щось вирішила напевне і готова відстоювати своє до кінця, до хати, назад до святкового столу.

Я відчув приплив якогось дивного стану що геть охопив моє ество... все було окутане якимось туманом і він лагідно і м'яко розтікався моїм тілом і наповнював мене спокоєм якого я ніколи не відчував досі... це була тиха радість ества тіла і духу разом... спокій і рівновага розуміння всіх проблем... легке їх вирішення і відчуття майже невагомості щасливої нічогості в тілі... це відчуття з'явилося спершу в руках... потім проходило далі вище і врешті окутало все тіло... і я ніби піднявся в повітрі у світлій радості і подумав – це і є певне відчуття благодаті... яка спустилась на мене з неба... я нічого не зробив я цього не заслужив напевне... алея нічого не зробив поганого... я намагався лиш допомогти людям... не просто бути з ними... а співчувати їм і просто бачити їх... вповні з їхніми проблемами ніби зсередини не стороннім чужим оком а доброзичливим запитливим і своїм... і в цьому благодатному стані до мене прийшла істина... це я був Дзеркалом про яке говорила Мар'яна і яке було потрібне обом... аби зазиривши в нього вони змогли побачити свою любов... я несамохить або волею Неба або когось іншого був посланий як перехідник... як той образ в який можна дивитись... щоби побачити і почути кохану людину... коли ти не можеш її побачити зразу... просто треба ще подолати Час... оне він не існує... коли є його передломлення в дзеркалі... яке трансформує його і розтягує деформує і перетягує минуле в майбутнє а майбутнє в минуле... і роки не мають рахунку і відстані не мають кінця або мають сто кінців і Час має мільярди вимірів... залежить лиш хто з ким на якому перетнеться і хто що почує... хто встигне щось почути... поки живе оцей маленький марний і куций час який може стати велетенським і прекрасним або маленьким і ніяким... і його може просто не існувати як не існувати людського життя яке біологічно ніби існує але насправді його нема в цьому Часі... воно не вмістилося... воно випало за рамки Часу і плаває у якомусь смердючому Стіксі... я напевне прожив певну частку Василькового часу... на якийсь період мій час злився з його часом і я почав жити його життям у Часі... мабуть я несамохить украв у нього частку його часу, поки він перебував у колонії а я переймався його життям його пристрастями і поразками його коханням і сексом... так що вжився в його ество і став часткою його життя їхнього життя... але я не зумисно крав... я не забирав цей час... вони самі віддавали мені його... вони вочевидь хотіли мене бачити біля себе... от навіщо я був тут от хто я і що я... код був всередині мене... я насправді був задіяний в якійсь химерній позасвітній формулі розв'язання якої випало також і на мене... прокляття проходило також і через мене... я був тією маленькою зірочкою що є супутником Венери... я Меркурій – посланець від одного до іншого...

маленький блиск Меркурія контрастує з блиском Венери... але він потрібний... інакше б її так гарно не сприймали... Кохання і Мистецтво, Венера і Меркурій... а хто ж таки моді той маленький голий пацан... той Ерос зі стрілами – це таки був не я... той пацан вистрелив-таки ніби незграбно на перший погляд... а як подумати трішки, то вдало... і дуже вдало... так чи інакше кілька років тому випустив стрілу в них хтось інший... а мені була визначена інша роль... я мав стати зв'язком і Дзеркалом... в яке можна було подивитись і побанити віддзеркалення свого кохання...

Ось хто я і що тут, і ця благодать – дарунок за те, що я робив, хоч я нічого не робив зумисно, просто вони мені сподобались, і я трішки поміг, але їм треба було переломитись ще через когось, хто несподівано співчув їхній історії, і це був я, і спокій, який прийшов до мене, був справжній і суворий, і вернув мене до життя, і я відчув у собі якусь нову, може, вовчу силу. Я ніби теж став їхнім, одним з вовків, також вовком, і зрозумів що нічого не буває випадково, я вернувся в себе, ні, інакше, я прийшов до себе самого, якого досі не міг знайти. Може, це і є саме те, що називається дорослістю, бо ж дорослим може бути й підліток, і вічним незграбним підлітком сорокарічний недоросток, я відчув, що я є. Мене не було, а тепер я є, мене осяяло вовче світло, а вони ж, вовки, саме вовки, охороняли Аполлона, отже охороняли мистецтво, треба їх правильно бачити, вовків, і все буде добре, і з ними теж, треба лиш бачити...

Я обіймаю його запліваючи очі... я прагну його я чекаю поки він увійде в мене аби відчуті силу його пристрасті його чоловічу міць... я відчуваю його в собі... його могутній стрижень доводить мене до шалу... ми кінчаємо разом... і це щастя і забуття... в якому є краплина мого страху і навіть маленького відчаю... ми стали інші ні це він став інший... йому вже двадцять... в моєму віці жінка однак не міняється так швидко... але він став зовсім інший коли ми зустрілись після в'язниці після років розлуки віри і страшного невимовно болючого і причинного прекрасно-шаленого кохання... я не змогла пізнати його тіло... навіть його обличчя стало іншим... до мене прийшов дорослий чоловік... а забрали від мене мого коханого юного хлопчика... я шукаю в ньому хлопчика якого я так несамовито полюбила і своїм коханням несамохіть врятувала його від біди... але того хлопчика давно немає... він обріс волоссям на ногах і руках і на грудях і на животі і під пахвами... і стрижень його став більший і чужіший... я ласкаю його як раніше... я люблю його силу і його тремтіння в мене на губах і відчуття міці яке пашисть з нього... коли я тримаю його спершу обома руками... і потім однією рукою сягаю до яєць і знаходжу сильні великі чоловічі ядра у волохатому пружньому мішечку і лякаюсь їх... лякаюсь усього нового в ньому прагну його прагну його пізнати впереміжки зі страхом і пристрастю... віддаюсь йому шукаючи забуття і повернення до того хлопчика який назавжди заснув у ньому... він став волохатий із неголеною бородою дорослий чоловік... мужчина якого я... боюсь я його не знаю... я його знаю і не знаю... він приходить до мене... він трахає мене як свою жінку яку любить і любив увесь час... і нічого в ньому до мене не змінилось... але в мені народжується страх перед чоловіком який мене трахає... від якого я кінчаю... всередині якого пробивається спогад про того хлопчика... який віддає мені всю свою підліткову пристрасть... але хлопчика немає... є чоловік який несе з собою до мене інший чоловічий світ... від якого я свого часу втекла до хлопчика... мені вкрали час переходу... треба навчитись любити цього чоловіка батька двох моїх дітей... юного але вже великого і сильного

Вовка... я люблю його... я люблю його в ньому і я боюсь його нового... його нової сили... нової моці... нового Вовка... але я люблю його... я навчусь любити до самозабуття і його нового дорослого Вовка... я знайду в ньому свого хлопчика... я люблю його...

Ми поїхали з Васильком в Карпати, так повідала нам циганська пошта, яка без усякої техніки миттєво передає всі відомості про циган по всій країні, що тільки треба комусь і про когось знати.

Мар'яна заслала питання – що робити далі, як бути Василькові, якому за місяць має виповнитись двадцять років. Все гаразд, все добре, ніби прокляття минуло, але страх перед ним лишився.

Передали, що десь у Карпатах під Раховом є циган-мольфар, який все знає. Він сказав, хай приїдуть обидва хлопці.

Я вже настільки звикся з родиною Вовків, що почував себе за цих кілька років властиво членом родини, і не так то й здивувався, хоч гадка виникла, а звідки той мольфар знає про мене, адже питали тільки про Василька.

Але циганські закони є суворі – сказали удвох, отже удвох, і отак ми одного разу вибралися в Карпати.

Знайти дорогу до мольфарової хати було і просто і непросто. Бо всі знали, що там живе старий дід, здається циган чи щось таке, і що, як біда, то може допомогти поважно, часом лікує людей, і передбачає погоду, але характер у нього суворий і неприязний, і до себе мольфар без попередження гостей не приймає, але – як хочете, йдіть от туди вгору і вгору, і там на узліссі здибаєте хату з колибою, то його, але уважайте на діда, він суворий...

Дід був високий і сутулий, із геть сивими вусами і клаптявою сивою бородою, не дуже довгою, але достатньою, щоби трохи приховати і без того суворий вираз наче різьбленого з обвітреного дерева обличчя.

– Чого так довго вибиралися? Я вас чекав учора, – пробурчав він у відповідь на наше привітання. – Але ще не вечір. Встигнемо. Голодні? Ходіть, щось з'їсте трохи, а тоді вже я вами займуся.

Хліб, сир, масло, молоко. І чудовий пахучий гірський чай, власне настоянка із гірських трав, якої, здавалося, можна пити до нескінченності, і не треба було ні цукру до неї, нічого – там було все, що означало здоров'я і життя.

В кожному разі така лірика мені тоді спала на думку.

– Це, тоб витримали, бо буде непросто! – раптом усміхнувся мольфар, і очі його виявились глибоко синіми і ніби на мить засвітились, і в хаті стало світло і погідно.

Але то лиш на мить.

Враз мольфар похмурнішав.

– Ходімо до колиби!

Вони вийшли з хати до колиби, яка була невеличка, і гейби примістилась зовсім поруч із хатою.

Вогнище в колибі ледь жевріло. Мольфар докинув сухих дров, і незабаром вогонь розгорівся добрячий, стало гаряче. Надворі був липень.

– От ти ще й досі не знаєш, чого ти тут. А мав би знати, аби ж добре подумав, бо і не дурний і старший за цього. Ти що думаєш, то все випадково сталося, що ти до них прийшов? Тебе послали, бо ти був теж на це визначений. Всі визначені на щось. І хто цим керує, ніхто не відає, одні лиш Ти, що все знають, знають правду, але ми її ніколи остаточно не відкриємо. І не треба.

– Ти вже позначений, ти не бійся. Дуже добре. Позначений давно, і зараз ти в переході. В тебе ще шерсть не росте на руках і тілі?

Я нервово і несамохіть глянув на свої руки, я був у сорочці з короткими рукавами і власне волосся на моїх руках було таке, як завжди, як давно, як у багатьох дорослих чоловіків.

— Не бійся, добре і погане ходять разом, більше страху, більше відваги, щось втратиш, щось набудеш, ти не бійся!.. Але все це просто так вам не мине, так просто не пройде... І тобі, малий, також дещо далі буде...

Він зосереджено замовк і ніби вдивлявся в себе, минуло кілька хвилин. Панувала тиша. Мольфар ніби забув про нас.

— Ну то що далі буде, скажіть! — не витримав тиші Василько.

— Я говорю, коли вважаю за потрібне говорити, ти, щеня мале! Твоє діло сидіти, мовчати і чекати! Що то за виховання? Не чуєш? Який з тебе Вовк? Ще кажуть, що ти особливий! Зараз прожену геть, і все тут!

Він перевів подих і потім звернувся до мене.

— Ти вчи цього нечемного циганюру! Бо він там за своїм коханням не тільки голову, але й нюх втратив, а це не тільки зле, це небезпечно. Пора йому вертатись до життя! Баба є, діти є? Чудово! Ти її любиш, вона тебе любить — чудово! Але ж треба жити далі! Ти спитав у Бога, як жити далі? І чи справді все минуло? А цього старшого хлопця ти втягнув у себе і хочеш його отак от лишити?

— Та я не збираюсь його лишати по життю, ми назавжди разом, що ви кажете! — обурився Василько.

— Ти повинен сам про все подумати заздалегідь, і все собі самому сказати вчасно. Бо ріка життя стрімка і сувора, не встигнеш озирнутися, і людини поруч немає, якщо не беріг її. Тобі скоро двадцять років. Ти пам'ятаєш, що всі твої попередники вмирали у цьому віці. А ти не боїшся?

— Боюсь!

— От і правильно, що боїшся. Дуже добре. Ати, — він звернувся до мене, чоловіче добрий, знаєш щось про своїх дідів-прадідів?

— Трохи знаю, — здивувався я.

— А як було прізвище твоєї бабусі, матері твоєї мами, пам'ятаєш?

— Пам'ятаю. Моя бабуся була донька німецьких колоністів, що мали тут хутор і господарство на ньому, і її батько мав тут кавалок лісу і фактично провадив невелике лісове господарство.

— Ну-ну! А як було прізвище цього німецького лісника, твого прадіда?

— Вольф, здається Вольф чи Вульф, щось такого.

— А що це значить по-німецьки, ти освічений рагулю?

Тут я таки справді розгубився.

— В-вовк.

— От бачиш, які зав'язочки бувають у світі. І останнє. Скажи як тебе звати — ім'я і прізвище.

— Любомир Сірій,

— Чудово. А тепер постав своє прізвище, яке старшого за віком спочатку, а потім свого молодшого циганчука і що буде разом.

Ми з Васильком вже не здивовано, а розгублено і якимось безтямно глянули одне на одного.

— Сірій Вовк!

— Ха-ха-ха-ха! — засміявся мольфар. — Кілька років поряд і один одного не бачать! Друзі, майже родичі, а живуть як ті сліпі кошенята!!! Ви разом творите щось одне, таке, що вас може не тільки вирятувати, але надати вам багато більше ніж ви маєте! А зараз мовчіть і начувайтесь! Жодного зайвого слова! Бо буде справді зле!

Він устав і пішов кудись углиб колиби і коли повернувся до нас, на голові в нього була шапка-чучело, просто на ніс йому спускалась оскалена вовча голова з великими зубами, і вже не стільки було видно очі мольфара, скільки скляні очі вовка викликали увагу і вабили зосередитись на них.

– Знак Вовка! – прошепотів дід, голосним шепотом. – Знак Вовка! – повторив він, торкаючись рукою вовчої морди над головою. – Я спитаю, а ви тримайтесь, і не бійтесь! Знак Вовка! Знак Вовка! Далі він шепотів якісь закляття, ми нічого не розуміли, і якимось мимохіть притиснулись один до одного, бо в повітрі запанував страх і небезпека, щось важке зависло в повітрі. Раптом стало зовсім темно, навіть світло пригаслого вогню ледве тьмяніло, і враз тишу роздер, просто розшматував на кавалки жахливий і могутній вовчий клич, і вдарила ніби блискавка просто в тліюче багаття, ніби вогненний стовп повстав із багаття, прямий і широкий і високий до стелі, і з цього палаючого стовпа поволі вирізнулась страшна, висока, до стелі, як отой стовп, постать велета, напіввовка-напівлюдини.

Велетень був, як голий чоловік з неймовірними м'язами по всьому тілі, але тіло його було ускрізь поросле густою короткою вовчою шерстю. Він розправив плечі і усміхнувся.

І це було найжахніше – обличчя людини і Вовка, змішані разом. Вовчі вуха і голова, трохи виставлена вперед щелепа, приплюснутий трохи ніс, величезні зуби, які засвітились в оскалі усмішки, і очі, немигаючі, які щомиті міняли колір, заворожували і жахали.

Я почув, як Василько тремтить від жаху, але й сам я був у стані такого афекту, в якому не соромно і не мало впісятись від побаченого.

На велетня було страшно дивитись, але й погляду від нього не можна було відірвати. В ньому було очевидне химерне поєднання добра і зла, сили і ніжності, любові і ненависті, всіх суперечностей світу і людської істоти, всього того, що в іншій людині вабить з усіх сил і водночас відштовхує через захист власного «я».

– Що? – спитав мольфар.

– Той, хто позбавиться Вовка назавсім, втратить силу життя і пропаде.

– Куди? – спитав мольфар.

– Прокляття – для дурнів. Вони гинуть. Розумний помножить силу Вовка на свою. Пройти Шлях Вовка, зрозуміти Закон Вовка, виконати Знак Вовка... Тоді перемога, яку шукають... двоє... Можлива...

– Як? – спитав мольфар.

– Важко, подолається удвох. Житимуть. Віда перейде. Віра. Потрібна віра в... Віра. Знак Вовка.

– Чому? – спитав мольфар, і голос його затремтів, і я зразу зрозумів, що він питає забагато.

– Тому що!! Все хочете знати зразу. Прийде час... – раптом велетень розсердився і голос його став схожий на грім. – Пиздите до хуя! Ідіть самі шукайте, засранці! Пробуйте, шукайте і бійтесь! Тоді щось знайдете...

Я ніколи не думав, що иривиди можуть матюкатись. Щоправда і привидів раніше ніколи не бачив.

Велетень трохи подобришав, і засміявся. Потім звернувся до мольфара.

– Ти розумний, старий і добре мені робиш, я знаю і ти знаєш, що я знаю. Але чому ти для них так стараєшся? Чи вони того варті? Оцих два людських недоюбки, один менший, другий старший...

Він подивився на нас впрост. Я подумав, що зараз всруся, бо мені здалося, що нам вже кінець. Виглядав він жахливо, м'язи дико напинались,

коли він махав руками, і серед того всього волосся стирчав велетенський хуй з якимись нереальними яйцями і це виглядало при всьому страхові трохи комічно, і я несамохить відмітив, що він схожий на якогось героя коміксів, тільки у тих завжди з хуем проблеми, аби дітей не лякати, а цей просто жах... а кого ж він трахає, у нього ж має бути якась вовкосучка, вовкотють з велетенською волохатою пиздою, або просто велика вовчиця, або... Ці думки проносилися в мене в голові блискавично і яось відволікли мене трохи від панічного страху, бо я раптом збагнув, що як на пиздець, то пиздець, а як ні, то на хера срати собі в штани.

– Ха-ха-ха-ха – раптом зареготав велетень. – А ти не дурний і не такий бздотливий, як показався зразу, гарно ти мене побачив...

Отут я пересрав капітально, адже він прочитав мої думки майже водночас зі мною. Зараз він мені покаже...

– На хера мені тобі щось показувати! Ти дурню! Старий – мій друг і викликав мене, аби вам допомогти. А в нас одні якісь дуже й дуже далекі спільні родичі, так що я вас нищити не буду. Колись може ти довідаєшся, хто такий Син Вітру, і що було з його синами, і хто такі були тоді для нього вовки! Ви мене не бійтесь. Коли я сказав бійтесь – це себе бійтесь, рагулі! Себе бійтесь! Вовк є всередині кожної людини. А у вас більше, особливо в нього!

Він показав на Василька.

– Даси себе тому вовкові з'їсти – туди тобі й дорога. якщо знищиш вовка в собі повністю, також здохнеш, бо тебе заб'є так або інакше той, в кого вовк усередині живий.

Я чую, кажеш – не дам себе з'їсти, і він – не дасть! То чого хочете? Живіть!

Просто не буде, але – живіть! Виживете – буде вам добре!

А зараз – досить! Я втомився. Заплющіть очі!

Крізь заплющені очі вчувалося, що довкола почалася буря, спека змінилася холодом, почалася завірюха, просто хуртовина, вітер, дощ, сніг, знову вітер і враз знову тепло.

Потім я почув голос мольфара:

– Все! Ви вільні!

Але розплющити очей не міг, почував лиш тіло Василька біля себе, постійне тепло його тіла поруч лишалося ніби єдиною зачіпкою за реальність з того всього, що діялося з нами, з того, що відбувалося довкола, і якимось зв'язком із живим реальним життям, в якому ми нібито колись жили.

Коли я розплющив очі, то одразу не міг збагнути, де я і що зі мною.

Піді мною була бараняча шкура, на яку ми увечері сіли з Васильком у колибі біля вогнища, і напроти нас тоді сидів мольфар.

Я лежав, накритий вовняним карпатським ліжником, біля мене поруч спав Василько, він ще не прокинувся. Тепло було поруч.

В колибі більше нікого не було.

Я подивився на годинник, пів на десяту. Ого! Скільки ж ми проспали! Ми приїхали до мольфара пополудні, перекусили і засіли в колибі. Але то не було ще пізно, шойно передвечір'я, а спали аж до пізнього ранку.

Враз в пам'яті сплив вчорашній вечір, страшна потвора, якій мольфар задавав питання про нашу долю, і її чи то пак його, я згадав його чоловічі принади і усміхнувся, поважні філософські відповіді.

Але чи це трапилось насправді, чи може це все мені приснилось. Я розбудив Василька.

Він довго тер очі і не міг зрозуміти, де він і що ми тут робимо.

Врешті до нього дійшло.

– Слухай, цей потвор справді був з нами, чи це нам снилось.

– Двом однакові сни не сняться...

– А може це наркота? А якщо дід дав нам якогось мухомора і ми забалділи так, що якась потвора нам привиділась і ми чемно слухали її белькотню, а насправді дід нас розводив, як жабенят.

– Або як кошенят.

– Або як поросят! Вставай, підемо подивимось, що тут на світі робиться!

Ми вибралися з колиби, і нас зустрів свіжий карпатський ранок з чудовим краєвидом довкруг і повітрям, яким, здавалося, не можна було надихатися, а вже хотілося вдихати його якомога більше, ніби на потім, на прийдешне.

Ми зайшли до хати, вона була відчинена, але в ній нікого не було.

На столі було приготовано виразно для нас – хліб, молоко, масло сир і казанок з гарячим духмяним карпатським чаєм, який ми пили увечері.

– Зараз нап'ємося чаю, і знову забалдіємо, і знову щось прикольне побачимо! – в'яло пожартував Василько.

Я навіть не зреагував на його жарт, бо він видався мені майже блюзнірським.

Нам було про що подумати і дуже всерйоз. Зараз не був час для таких жартів!

Майже несподівано, м'яким нечутним кроком до хати зайшов дід-мольфар.

Він ніби з'явився з повітря, ми не бачили, як він опинився в хаті, і лиш, коли обізвався до нас, його помітили, трохи перестрашившись від несподіванки.

– Якщо буде потреба, приїжджайте, – сказав мольфар суворо, але за його суворістю вчувалась притримана до нас симпатія, і це одразу полегшило напругу нерозуміння, і повітря в хаті стало ніби свіжим і чистішим. – Але не раніше, ніж за півроку. Тримайтеся разом. Живіть і пам'ятайте все, що чули. Але нікому ні слова. Бо буде гірше вам. Шукайте шлях. Бійтеся. Але вірте!

А зараз – вам час додому, а мені до своїх справ!

Ми поклали дідові у плетеній скриньці, яка стояла в глибині хати на комоді, але на доволі видному місці, всі бабки, які в нас були, лишивши собі тільки на дорогу і трішки на хавчик.

Мар'яна нас попередила, що мольфар грошей не бере сам і не вимагає ніколи. Допомогає людям як може. А йому лишаять хто що може, а як не можуть лишити, не лишаять.

Однак якщо не дадуть нічого через скупість, або недбальство – не допоможуть дідові чари ніяк, і більше сюди дороги не буде.

Тільки щирість прокладає сюди шлях.

Надвечір ми вже були вдома у Луцьку.

Я люблю твої груди... я на них засинаю... я люблю твоє тіло... воно для мене як море як сама ніжність як лагідний вітер і шепіт весняного листя... я дотикаюсь до спокою для мене єдиного можливого в світі... такого не буває у звичайних людей... я входжу в тебе і розчиняюсь в тобі... я маю тебе і хочу мати ще і ще... я пливу в тобі як в глибокій могутній ріці... я вірю що зло і жалі оминуть нас як вже минуло... я люблю тебе і люблю нашу любов і наших дітей і прийдешне і цілий світ який є наш... бо ми в ньому єдині і неповторні... вір мені... тримай мене... тримайся за мене... люби мене... не бійся нічого... я завжди буду з тобою... люби мене сьогодні зараз і завжди... люби мене... люби мене...

Ми з Васильком сиділи у саду під деревами і мовчали. Власне вийшли поговорити, бо я лишився у них ночувати, як вже часто бувало, і перед сном ми вийшли подихати свіжим повітрям і перетерти дещо без сторонніх вух.

Але балачка не вдавалась, було багато про що говорити, але зумисно нічого не виходить, і ми мовчали обоє, думаючи про те саме. І цього врешті було досить.

— Ну, і що, ти гадаєш, буде далі? — порушив я мовчанку, розуміючи, що питання дурне, що на нього відповіді Василько не має і я також, і що це я спитав так просто, аби щось сказати.

— По-перше, ти скоро знайдеш собі пару і одружишся. Це точно.

— Звідки така впевненість?

— По-перше, я це відчуваю. А по-друге, по тобі видно, що більше блядувати не хочеш і давно дозрів до чогось справді стабільного, як от у мене. Так що це справа недовга, десь вона вже наближається до тебе, твоя половинка.

— А далі?

— А далі не знаю нічого! Шлях Вовка, Закон Вовка, Знак Вовка, що воно все в біса означає? Де воно і що воно? Куди рухатись, що робити?

Василько встав, потягнувся і раптом видав із себе довгий протяжний вовчий клич, такий, що мені аж моторошно стало. От тобі й на!

Він широко усміхнувся, бачачи мою розгубленість, на яку і сподівався, і знову сів поруч.

— От тобі і знак вовка! І що?

В кущах неподалік раптом почувся якийсь грізний шурхіт, і несподівано з-поза цих кущів вийшов до нас великий темно-сірий вовк з потужними сильними грудьми, могутньою шиєю і доволі суворим виразом морди.

Він подивився на нас немигаючим важким поглядом.

Ми завмерли обоє, не в силах поворухнутись.

Вовк дивився на нас якусь мить, потім оскалив зуби, ніби усміхаючись, підійшов зовсім близько і раптом, розвернувшись, ліг просто біля наших ніг, важкою спиною до нас, і впірів погляд у ніч, туди, куди дивились і ми в німому питанні про майбутнє.

--- КІНЕЦЬ ---

Текст звірено з виданням: Покальчук Ю.В. Заборонені ігри: Повісті / Худож.-оформлювач І. В. Осипов. — Харків: Фоліо, 2005. — 222 с. — (Графіті). — С. 3-124 ISBN 966-03-3031-6.

Сканування: LvM

Перетворення з PDF, вичитка: Віталій Стопчанський

Файл взято з е-бібліотеки "Чтиво"
www.chtyvo.org.ua